

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 8^{ος}

ΑΡ.398

Η Πρωτή Ανάλυση
Αντικείμενου για το Σχολείο

"Όλα τὰ παλὰ σας ἐπιπλα θὰ γίνουν καινούργια μὲ ἓνα κεράκι

DUCO ΠΙΝΕΛΟΥ

Βάφετε μόναι σας, δὲν χρειάζεται τέχνη, στεγνώνει ἀμέσως, γυαλίζει, διατηρεῖται.

ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ

"ΝΕΟΛΑΚ,, Α.Ε.

ΜΕΓΑΡΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ
17 ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΣΠΥΡΟΥ ΜΗΛΙΟΥ

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ ΜΕΤΑΞΥ 16 ΚΑΙ 26 ΕΤΩΝ

Πολλές μητέρες και πολλές γιανιές χρησιμοποιούν την στρώτη τους επιδερμίδα και χωρίς ενόχληση, σε μία απλή συνταγή δια το χρώμα, ή οποία δίδει συχνά εις την επιδερμίδα μίαν νέαν και εκπληκτικήν ωραότητα, εντός μίας νυκτός. Σήμερον χιλιάδες κορίτσια έχουν επιδερμίδας ανεπαρκώς θρεμμένας, πράγμα που τις κάνει να φαίνονται πλέον ηλικιωμένα δι' ότι πραγματικώς είνε. Περίφημοι καθηγηταί του Πανεπιστημίου της Βιέννης, απέδειξαν ότι η επιδερμὶς δύναται ν' απορροφήσῃ διαφόρους τροφάς, α' όποιαν την τρέφουν εις τὸ μέρος ἀκριβὲς όπου ἐναπετέθουν.

Ἐγγνώμεθα μὲ 100.000 φράγκα ότι ἡ Crème Tocalon περιέχει διας τὰς ἐκτάκτως θρεπτικὰς οὐσίας τὰς τὰς μετεχειρίσθη οὐ καθήκοντος τοῦ Πανεπιστημίου της Βιέννης Dr Stejkal, διὰ τὰ περίφημα πειράματά του διατροφῆς τῆς επιδερμίδος. Οὕτως, αἱ ενόχληδες ἐξαλείφονται, οἱ κλαδάροι μὲς τοῦ προσώπου καθίστανται σφικτοὶ καὶ τὰ ὠχρά καὶ μαρμαίνα χρώματα λαμβάνουν ὅψιν δροσερὰ καὶ νεοαά. Αἱ γυναῖκες τῶν 50 χρόνων δύναται νὰ δείχνουν μόνον 30.

Μεταχειρίζεσθε πάντοτε τὴν κρέμα Tocalon τροφήν διὰ τὴν επιδερμίδα, χρώματος ὅς διὰ τὸ δρόνυ πρὸς κατακλιθεῖτε καὶ τὴν κρέμα Tocalon τροφήν διὰ τὴν επιδερμίδα χρώματος λευκοῦ (ὁχι λιπαρά) διὰ τὸ πρωί.

Ἡ λευκὴ κρέμα, ὁχι λιπαρά, συντείνει ὥστε νὰ κολλᾷ ἡ πούδρα στὸ πρόσωπο καὶ νὰ μὴ φαίνεται. Ἐν περιπτώσει μὴ ικανοποιητικῶν ἀποτελεσμάτων τὰ χρήματα ἐπιστρέφονται.

ΚΑΣΕΤΙΝΑ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ ΩΡΕΑΝ : Διὰ νὰ δυνήθητε καὶ νὰ ἐκλέξητε τὸ χρώμα τὸ ὁποῖον ἀρμόζει καλύτερα εἰς τὴν επιδερμίδα σας, θὰ σὰς ἀποστείλωμεν μίαν κασετίνα δωρεάν, ἐπὶ τῶν χρωμάτων, μὲ pousses de crème. Ἡ κασετίνα περιέχει ἐπίσης τὴν παγκοσμίως γνωστὰς κρέμας Tocalon, τροφὰς διὰ τὴν επιδερμίδα, αἵτινες χρησιμοποιοῦνται ἡ ὁς διὰ τὸ δρόνυ πρὸς τὸν πλαγιάσθη καὶ ἡ λευκὴ τὸ πρωί.

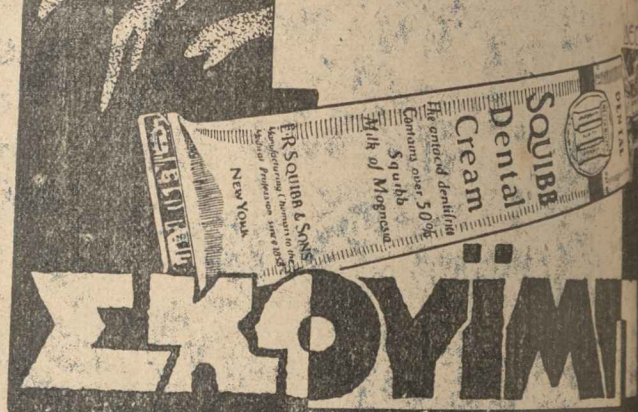
Ἀποστείλατέ μας Δραχμ. 12 εἰς γραμματόσημα διὰ τὰ ἔξοδα ἀποστολῆς καὶ τελωνειακῶν.

Α. Π. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΣ, Ὑπερρεσία 2, Πραξιτέλους 42, Ἀθήναι.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΩΜΟΡΦΙΑ ΚΑΙ ΥΓΕΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ

Αἱ μητέρες εὐρίσκουν ὅτι ἡ ΟΔΟΝΤΟΠΡΟΣΚΟΥ Ι-ΜΠ εἶνε τὸν ἀριστὸν τρόπον ὥστε διευκολύνει τὰ παιδιὰ των νὰ συντηροῦν καὶ ἐπιμελῶνται τὰ δόντια καὶ τὰ ὅλα τὰ ὅργανα τοῦ ΣΤΟΜΑΤΟΣ περιέχει ἀνὰ τὸν 50% Γαῖα καὶ γνήσιος καὶ εἶνε ἀπολύτως ἀβλαβὲς διὰ τὸν ὅλον καὶ διὰ τὸ μὲρος.

ΜΟΝΟΙ ΕΙΣΑΓΟΓΕΙΣ : Χ. ΠΑΠΑΤΖΗΜΑΣ & ΣΙΑ ΣΤΑΘΙΟΥ 4, ΑΘΗΝΑΙ

ΚΥΡΙΑΙ! ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ! ΠΡΟΣΟΧΗ!

Ἐάν θέλετε νὰ ἐνδυσθῆτε μὲ ἀφρόκτο γούστο, μὲ Παρισινὸν chic cachet, μὲ κοπτικὴν, ἐφαρμογὴν ἀνεπαρκῶν καὶ εἰκονομῶν, σπεύσατε διὰ τὰ φορεμὰτά σας εἰς τὸν εἶκον τῆς φημισμένης καλλιτέχνιδος

ΚΑΣ ΑΝΔΡΟΝΙΚΗΣ

Διπλωματούχου τῆς Ἀκαδημίας τῆς Κοπτικῆς τῶν Παρισίων καὶ ἐπὶ ἱεστῶν ραπτρίας τῆς ἄλλης Αὐτοκρατορικῆς Αὐλῆς καὶ ἀνωτέρως κοινωνίας Κωνσταντινουπόλεως.

Εἰσεσκαθῆς πεῖρα. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ—ΠΑΡΙΣΙΟΙ—ΑΘΗΝΑΙ

Εἰδικότης «Costumes tailleur». ΡΑΠΤΙΚΑ ἀπὸ 300 δρ. καὶ ἄνω Τακτικὴν παραλαβὴν νέων στογυῖς Ἀκριβῆς καὶ ταχεῖα ἐκτέλεσις παραγγελιών.

Μία ἐπισκεψίς θὰ σὰς πείσῃ. ΑΘΗΝΑΙ, ἐδὲς ΝΙΚΗΣ 26.

Διατηρεῖ τὴν λεπτοὺν γραμμὴν τοῦ χρώματος

Χορδαὶ ἐξυμνηστικῆς

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία

ἀντιπροσ. παρακατὰ
ΘΕΟΔΩΡΟΝ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ 7 ΒΟΛΗΝ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΝ
Γ. ΧΡ. ΠΕΝΤΖΟΣ
ΠΑΡΕΜΒΟΛΗΝ ΕΞΕΛΛΟΝΤΑ
Ζητήσατε ὁδὸν αὐτὴν φαρμακεία

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΚΟΥΤΣΟΣ

Ἱατρὸς δερματολόγος. Ἐκ τῆς ἑταίρειας Ἑταρμένης τῆς Ἀκαδημίας τῆς Κλινικῆς τοῦ Καθηνίου καὶ τοῦ Φωτεινοῦ. Δέχεται καὶ ἑταίρειος δὲς Κεφαλληνίας καὶ Τριφυλίας. Ὁδὸς 9—11 π. μ. καὶ 4—6 π. μ. Ἀριθ. τηλεφ. : 143.

ΠΑΡΘΕΝΕΣ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΙ

(Τοῦ Χουέλεϋ)

ΤΟΥ JEAN DE KERLECO

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΜΙΚΡΗ ΠΑΝΑΓΙΤΣΑ

Ὅχι, δὲν ἦταν ὅσοι τις συνηθισμένες ὁμορφῆς ἡ ὁμορφιὰ τῆς Ἀριέλλας. Ἦταν ἀπαράλληλη σὰν μὴ Παναγία τοῦ Ραφαήλ. Τὸ ὄμορφό της πρόσωπο, μὲ τὰ μεγάλα ἐκστασιακά μάτια, τὴν ἴση μὴ καὶ τὸ μικρὸ στόμα, μὲ τὰ γραμμένα χεῖλη, τὴν ἔκαναν νὰ φαίνεται σὰν μὴ ζωντανὴ ζωγραφιά.

Ἔχε μὴ τόσο σπάνια ἑξάρσις, ὥστε αὐτὸς πού τὴν κῆτταζε, ἐννοεῖ νὰ σταλῇ μέσα στὴν ψυχὴν του κατὰ γρήγορον καὶ φωτεινόν, ἵκανε μὴν ἀσπρη καὶ θεῖα ἡδονή.

Δὲν ἦταν λοιπὸν πορρέον, ἀν' ὅλοι οἱ νέοι τοῦ χωριοῦ ἦσαν προσελκύμενοι μὲ τὴν Ἀριέλλα. Κα' ἐπειδὴ ἡ Ἀριέλλα ἦταν πολὺ ὁμορφὴ καὶ πῆγανε τακτικὰ στὴν ἐκκλησίαν, ὅλοι οἱ νέοι ἦσαν ἐπὶ τῆς αὐτῆς εὐλαβείας καὶ ἕκαστος τόσο πῆγαναν νὰ προσεγγισθῶν κα' αὐτοὶ καὶ τῆς. Τόσο, ἀν' τὴν ὥραν τῆς λειτουργίας πρόσβαν περισσότερον Ἀριέλλα, παρὰ στὴν Παναγία, δὲν ἔφταν ποτὶ γ' αὐτὸ, ἀλλ' ἐμοίχευε τόσο ἡ νῆα κόρη καὶ τὴν Παρθέναν Μαρίαν, ὥστε μισοῦσε κάποτε καὶ τὴν ἀπὸ τῆς μὴ γὰ τὴν ἄλλη.

Ἔτσι ἡ ὥραια κοπέλλα σκόδαζε γύρω τῆς τὸ ναυσταχὸ καὶ τὴ λατρεία, ὅπως τὸ τριαντάφυλλο σαρκεῖ γύρω του τὸ μεθυστικὸν τοῦ ἡρώματος.

Μοιραῖα, ἡ Ἀριέλλα δὲν ἔδινε καὶ μεγάλη προσοχὴ τοῖς νέοις πού τὴν περιστοίχιζαν. Ὁ μόνος πού τὴν ἐνδιέφερε, ὁ μόνος ποῖκανε τὴν ἀσπρὰ τῆς νὰ χιτᾷ, ἦταν ὁ Ζάν, ὁ πὺ χαριτωμένος ἀν' ὅλους τοὺς λεβέντες τοῦ τόπου.

Ἔτσι, ὅταν ἓνα βράδυ τὸν συνάντησε στὴν ἑκκλησίαν καὶ τὴν κῆτταζε μὲ τὰ μεγάλα μαύρα τὰ μάτια κατενυκά, σὰν νὰ ἤθελε κατὰ νὰ τῆς τῆς Ἀριέλλα σταμάτησε ὑποτακτικὰ.

Ὁ Ζάν πῆρε τότε πονηρὰ τὰ χεῖρα τῆς μέσα στὰ χεῖρα του καὶ τὴν κῆτταζε μὲ πόθος σὰ μὴ γυναῖκα. Γιὰ μερικὲς στιγμῆς σόπαινε συγγραμμένως.

Ἐπειὰ τῆς εἶπε μὲ φωνὴν τορμώμενην : Ἀριέλλα, σ' ἀγαπᾷ! Θέλεις νὰ γίνης γυναῖκα μου;

Ὁ Ζάν ἦταν νέος κα' ὁμορφος. Ἦταν ὁ πὺ δυνατός καὶ πὺ ἄξιος στὸ φάρμα, τίμως κα' ἀποδοτικός. Πῶς λοιπὸν μπορούσε νὰ τοῦ πῇ ὅχι;

Ἡ νέα κόρη :

Χαίρει λοιπὸν ν' ἀποτραφῇ τὰ χεῖρα τῆς, πὺ τῆς τὰ κρατοῦσε ἐκεῖνος αἰχμάλωτα, σὰν μὴ

κόρη, λευκὰ περιστροφάκια, μέσα στὰ δυνατὰ, ἡλιωσμένα του χεῖρα, τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ τὴν ἀπαλὴ φωνὴ τῆς :

—Ναί, Ζάν, θέλω νὰ γίνω γυναῖκα σου.

Ὁ νέος συγγραμνὴ βαθεία. Καὶ μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη χαρὰ, ἐσάρξε τὴν Ἀριέλλα πᾶν στὸ στήθος του μὲ λαγνύα.

Ἔτσι ἔγιναν οἱ ὁραθόνες τους, ἔτσι ἀντὶλήξαν τοὺς πρώτους ὄγκους καὶ τὸ πρῶτο φέλλημα τῆς ἀγάτης αὐτῆς τῆς θάλασσης, τὴν πλανεύτρα καὶ τὴν ἀπιστὴ θάλασσαν.

Οἱ γονεῖς τῆς Ἀριέλλας μ' εὐχαρίστησαν δέχθηκαν τὸν Ζάν γὰ γαμπρό τους. Μὴ κα' ὁ γέρος πατέρας τοῦ Ζάν ἦταν ἐνδοξασμένος, γιὰτὶ θὰ ἔκανε νύφη του τὴν «Μικρὴ Παναγίτσα», καθὼς ἔλεγον ὅλοι στὸ χωριὸ τὴν Ἀριέλλα.

Αὐτὲς τῆς ἡμέρας ἀκριβὲς ἐφάρσε στὸ χωριὸ ἓνας νέος ζωγράφος ἀπὸ τὸ Παρίσι, γὰ νὰ ζωγραφίσῃ μερικὰς οὐρανιὰς τοποθεσίας τῆς πανέμορφης Βρετανίας.

Καὶ πάσας εἶποι ἡ τύχη, ὥστε ὁ ζωγράφος αὐτός νὰ πέσῃ στὸ αὐτὴ τῆς Ἀριέλλας, τὸ ὁποῖον ἦταν χωρισμένο στὸ πὺ ποικητικὸ μέρος τοῦ χωριοῦ αὐτοῖς στοὺς βόρηνους τῆς θάλασσης.

Ὁ νέος ζωγράφος εἶπενε ἐκτάκτως μὴν ἀνέμωσαν τὴν Ἀριέλλα καὶ θέλησε νὰ τὴ ζωγραφίσῃ. Ἡ Ἀριέλλα σέφτηκε, δι' αὐτὸς δὲν θὰ τὸ ἤθελε αὐτὸ ὁ Ζάν, ἀλλ' ὁ νέος ζωγράφος ἦταν τόσο χαριτωμένος, τὴν κῆτταζε μ' ἓνα βλέμμα τόσο γλυκὺ, πὺ ἡ «Μικρὴ Παναγίτσα» δέχτηκε τέλος νὰ τοῦ χρησιμεύῃ γὰ μόντελλο.

Ἔτσι, ὁ νέος καλλιτέχνης ἔλασε αἰσῶς τῆς ὁμορφῆς τοποθεσίας τῆς Βρετανίας κα' αὐτὸς νὰ ζωγραφίσῃ τὴν πανέμορφη κόρη.

Τὴ ζωγράφιζε καὶ συγχρότως ἐξοικονομῶσε τὴν ὁμορφὰ τῆς. Τῆς ἔλεγε πὺς ἦταν ἀπαράμιλλος ὡραία, πὺς τοῦ ἔκανε πολὺ μεγάλη ἐντύπωση ἀπὸ τὴν ἀσπρὴν στιγμὴν πὺ τὴν εἶδε καὶ πὺς ἦταν κοῖμα μὴ τέλεια καλλονὴ νὰ μένῃ θαμμένη σ' ἓνα χωριὸ.

Ἄν ἤθελε νὰ πῇ μαζί του στὸ Παρίσι, θὰ τὴν ἀναζητούσαν ὅλοι ἐκεῖ βασίλισσα τῆς ὁμορφῆς. Αὐτὸς δὲν θὰ ἤθελε καὶ νὰ εἶνε παρὰ ἓνας σκλάβος τῆς.

Ἡ Ἀριέλλα εὐρίσκε μὴ ἀγνοοῦν κα' αὐτὴν ὅτι ἔλεγε καὶ αὐτὸς, ἀλλ' ὅχι θὰ ἤθελε καὶ νὰ εἶνε ἀμα μ' ἀγνοία.

Εἶχαν ἀνεβῇ στὸν ἐξώστη τοῦ φάρου ὅπως καὶ αὐτὸς, ἀλλ' ὅχι θὰ ἤθελε καὶ νὰ εἶνε παρὰ ἓνας σκλάβος τῆς.

Ἡ Ἀριέλλα εὐρίσκε μὴ ἀγνοοῦν κα' αὐτὴν ὅτι ἔλεγε καὶ αὐτὸς, ἀλλ' ὅχι θὰ ἤθελε καὶ νὰ εἶνε ἀμα μ' ἀγνοία.

γοητεία στα λόγια του νέου ζωγράφου. 'Η περιγραφές του για το Παρίσι ήταν τόσο μαγευτικές! Μά θυμήθηκε ξαφνικά τον Ζαν και είπε στον καλλιτέχνη:

— Είμαι άραβονομισμένη.
— Άραβονομισμένη; φησίζεις με θλίψη ο καλλιτέχνης. Και ποιός είνε ο άραβονομιστικός σου;
— Είνε, απάντησε η 'Αρμέλλα, ο Ζαν, ένας νέος ψαράς.
— Θεέ μου!... Θα γίνετε ή γυναίκα ενός ψαρά έσείς!... Έσείς που είστε γεννημένη για να είστε βασίλισσα!...
'Η 'Αρμέλλα χαμήλωσε τα μάτια της και δεν είπε τίποτε.

Τό ίδιο βράδυ, όταν ο Ζαν έμαθε ότι δέχθηκαν να φιλοξενήσουν έναν άγνωστο νέο στο σπίτι της 'Αρμέλλας, ότι ή άραβονομιστική του προθυμοποιήθηκε να ποζάρη για χάρι του, θυώσε και λιπήθηκε πολύ. Πήρε την 'Αρμέλλα ιδιαίτερος και της έκανε πικρά παράπονα. Μά ή νέα, έπηρεασμένη απ' τα λόγια του ζωγράφου, του φώναζε απερίσκεπτα:

— Έγώ είμαι γεννημένη για να γίνω βασίλισσα κι όχι γυναίκα ενός ψαρά!... Μή με ζαλίζεις λοιπόν, σε παρακαλώ....
'Ο Ζαν έννοιωσε ένα δυνατό πόνο στην καρδιά του. Κόπασε με αγωνία την 'Αρμέλλα, ελπίζοντας ότι θα μετανόωνε για τα σκληρά της λόγια, μά έκείνη εξακολούθησε να τον κυττάει μ' ένα βλέμμα άγέγραφο και περιφρονητικό.
'Ο Ζαν έσκυψε τότε σαν κατάδικος το κεφάλι του κι' έφυγε ταπεινόμενος και συντριμμένος απ' το σπίτι της άγαπημένης του.

Ένας μήνας πέρασε.
'Ολοι στο χωριό ήταν πελά βέβαιοι, ότι ή 'Αρμέλλα θα παντρευόταν με τον Παρισνό ζωγράφο.

Την έβλεπαν κάθε μέρα μαζί του, στις άρογυαλιές και στους δρομους που χωριού.
'Ο Ζαν μ' άπερίγραπτο πόνο στην καρδιά, τους αντίκριζε να περνούν πλάι του κι' άναστεύαζε.

Η 'Αρμέλλα φαινόταν τόσο προσηλωμένη στο νέο της φίλο, τόσο άπορησμένη απ' τα λόγια του, που δεν ζούσε στη γη, πετούσε στα σύννεφα. Για το Ζαν δεν έδειχνε πια κανένα ενδιαφέρον.
Μολαταύτα, ο φτωχός νέος δεν μπορούσε να τό πάρη άπόφαση, ότι ή 'Αρμέλλα τον είχε άρνηθεί για πάντα. Νόμιζε πως ήταν μία προσωτική της ιδιοτροπία, πως και πάλι μία μέρα θα γύριζε σ' αυτόν. Δεν ήξερε άκόμα, ο δυστυχισμένος, ότι ή καρδιά των γυναικών είνε τόσο άστατη, όπως ή θάλασσα ή πλανεύτρα κι' ή σκληρή θάλασσα.

Κι' όταν άκόμα του λέγανε, ότι ή 'Αρμέλλα έχει άραβονομιστεί πια με το ζωγράφο, ο Ζαν σκεφτότανε:

«Αυτός ο καταραμένος Παρισνός της έκανε χωρίς άλλο μάγια. Δεν φταίει εκείνη. Για να διαλυθούν τα μάγια, πρέπει να νηστέψω και να προσευχηθώ για πολλές μέρες».

Έτσι ο άπλοτός Βρεττόνος πίστευε πάντα στην άγνότητα και στην πίστη της 'Αρμέλλας κι' έλπιζε ότι μία μέρα θα γύριζε ξανά στην άγκαλιά του.

Μά πονούσε άσπτόσο πολύ, πάρα πολύ κι έλαιγε άδρες δολιχικές παρά.

Ο γέρος πατέρας του προσπαθούσε να τον παρηγορήσει και να του δώσει θάρρος. Δεν μπορούσε κι' αυτός να καταλάβη πως έτσι ά πότομα άλλαξε ή «Μικρή Παναγίτσα».

'Ο ζωγράφος, άγαπούσε πολύ τη θάλασσα και πήγαινε συχνά με τη βάρκα, μόνος του ή μαζί με την 'Αρμέλλα.

Ένα βράδυ, που ή 'Αρμέλλα είχε δουλειά στο σπίτι και δεν μπορούσε να τον συνοδεύσει, ο νέος καλλιτέχνης άνοιχτηκε πολύ μακριά με μία μικρή άσπρη βάρκα, την οποία χρησιμοποίησε πάντα. Μά ξαφνικά, ή θάλασσα άγρίεψε, άφρισμένα κύματα σηκώθηκαν κι' ή μικρή βάρκα άρχισε να παραδέρνει μέσα στην τρικυμία. Η 'Αρμέλλα είχε άναυγηθεί τον κίνδυνο, είχε άνησιχτεί και παρακολουθούσε τώρα απ' το παράθυρο του δωματίου της την πάλη του άγαπημένου της με τα κύματα. 'Η άνησιχία κι' ή αγωνία της ήταν μεγάλη. Κι' όταν είδε πια ότι ή θάλασσα άγρίεψε άκόμα περισσότερο, κατέβηκε στην άρογυαλιά, που ήταν μαζεμένης πολλές κόσμος, άνήσιχος και ταραγμένος. Μερικοί γέροι ναυτικοί είχαν άνεθεί στον έξώστη του φάρου και παρακολουθούσαν το δραματικό θέαμα μ' άγωνία...

— Τι άδέλιος που είνε! είπε κάποιος για το ζωγράφο. Δεν ξέρει...
ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ΤΟ «ΤΑΜΑ ΤΗΣ ΑΝΘΟΥΛΑΣ»
Ρωμάτζο του κ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ ΔΑΠΑΘΙΩΤΗ, βγαλμένο απ' τη ζωή των βλάχων, των άνταμνων και των άλανιάρων του καλπού, καλού καιρού.

ρε καθόλου τη θάλασσα αυτός ο άνθρωπος. Κυττάζει... Άρνη να τον παρουσιάσει το όνειρο...

Τώρα πια ή μικρή βάρκα δεν ίστανε καθόλου στον κίνδυνο της, ήταν έρμαιο των κυμάτων.

— Πά τ' όνομα του Θεού! φώναξε ή 'Αρμέλλα, δεν βιάστη ένας άνθρωπος να τον σώσει; Έσείς όλοι είστε παιδιά της Βρετανίας. Ξέρετε καλά τη θάλασσα, μπορείτε, αν θέλετε, να τον βοηθήσετε.

Μά κανείς δεν ήθελε να φιλοξενήσει για το νεαρό ξένο. Ή ξαφνικά ή 'Αρμέλλα γύρισε και είδε λίγο πιο πέρα το Ζαν. Στεκόταν κι' αυτός εκεί, μαζί με τους άλλους, και κυττάει τη μικρή βάρκα που την έσεσαν έδώ κι' εκεί τα κύματα.

— Τι θέλει αυτός έδώ; σκέφτηκε ή 'Αρμέλλα. 'Ηθε γι' να βοηθή τον άντρίτλο που χάνεται στη θάλασσα; Α, τον άντρίτλο... 'Αλλόμονο!... φώναξε πάλι κάποιος απ' τους ναυτικούς. Η βάρκα θα συντρίφει πάνω στους βράχους!

Μία κραυγή πόνου κι' άπελπίστας άκούστηκε. 'Ηταν ή 'Αρμέλλα. Μη μπορώντας να συγκρατήσει τη φρίκη της, θρηνησε τώρα σε τρελή.

Τότε ο Ζαν πήγε κοντά της και τη ρώτησε σιγά:

— 'Αρμέλλα, τον άγαπάς λοιπόν τόσο πολύ αυτό τον άνθρωπο;
— Να, τον άγατώ πολύ, είπε ή 'Αρμέλλα, μόνι μωρώντας να κρατήσει τα δάκρυα της.

— Και τί θα κάνεις αν πνιγί;
— Θα πέσω κι' εγώ άμέσως στη θάλασσα και θα πνιγί!

Ο Ζαν έκανε μία κίνηση άπελπίστας, χμογέλασε θλιβερά κι' άπεγνωσμένα κι' έστρεψε προσώπου προς την άμμουδιά κι' άρχισε να σπρώχνει μία βάρκα στη θάλασσα.

Η 'Αρμέλλα έτρεξε κοντά του.

— Τι θα κάνεις; τον ρώτησε.

Κι' εκείνος άπάντησε:

— Θα προσπαθήσω να τον σώσω, απ' τον άγλας.

— Ζαν, φώναζε κάποιος στο νέο, είτε τρέλλα αυτό που θα κάνεις. Δεν σέβεται το γέρο σου πατέρα; Θα σε παραστήσει κι' έσένα τα όνειμα και θα χανίτε κι' οι δυο!

Μά ο Ζαν δεν άκούε κανένα πια.

— Να προσέχουμε και για τους δυο μας αν πνιγίσει, είπε στη νέα, κυττάοντας την μ' ένα βλέμμα γεμάτο άπερίγραπτο πόνο.

Ήταν πρώτης τάξεως θαλασσινός ο Ζαν. Άνοιχτηκε με τη βάρκα του στη θάλασσα άγωνιστηκε με τα κύματα, κινούνταν όμοιως φορτί να βοηθήσει, μά τέλος πλέρωσε τη δάρκα του ζωγράφου που είχε σχεδόν λυπηθεί απ' τον τρόμο και την άγωνία του.

Αν—τρείς σπινάμες χώριζαν πια τις δυο βάρκες. Ο Ζαν έσκυψε κι' άπλωσε ο χάρ του να πιάσει τη βάρκα του ανθρώπου που είχε σκοτώσει την εδνχία του, με έρωμα. Ένα μεγάλο κύμα την άνέστρεψε κι' ο ζωγράφος βρόθηκε στη θάλασσα!...

Ο Ζαν δεν τάχασε. Πήδησε στο νερό, άρπασε στα δυνατά του χέρια τον λυπημένο καλλιτέχνη και τον άνέβασε στη βάρκα του. Γύρω ή θάλασσα βούιζε και συνταράσσταν άγριωμένη. Μά ο Ζαν άπασε το κορμί και σέ λίγο έβγαζε σ' άκροαλιά.

Έκει όλοι τον δέχτηκαν με συγκίνηση. Η 'Αρμέλλα είχε άγκαλιάσει τώρα το ζωγράφο κι' έλαιγε απ' συγκίνηση...

Η τρικυμία εξακολούθησε και τη νύχτα. Και πολύ άργά, όταν ή άρογυαλιά ήταν έρημη και τα παράθυρα όλων των σπιτιών σκεπασμένα, ο Ζαν πλέρωσε το γέρο του πατέρα, που κοιμόταν ήσυχος, τον φίλησε σιγά, πολύ σιγά, για να μην τον ξυπνήσει και κατέβηκε έστωρα σ' άκροαλιά. Στάθηκε μία στιγμή, έριξε ένα λεπτό μόνο βλέμμα προς το σπίτι της 'Αρμέλλας κι' ύποπτα άόχησε στη θάλασσα, την πλανεύτρα και την άστατη, σαν την καρδιά της γυναίκας, θάλασσα!...

ΓΝΩΜΙΚΑ
—Τό τέλος του έρωτος είνε ή θλίψη, όπως και τα γευστά το τέλος της ζωής.

—Ο έρως είνε ή αίσθηση ή λάσπη.

—Τίποτε δεν μεγαλώνει τον έρωτα, όσο ή έρωσολογία.

—Η γυναίκες συγχωρούν άν σκολότερα τα άνδρικά σφάλματα, παρά οι άνδρες τα γυναικεία.

ΕΙΛΟΥΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

N. N.

Και μία 'Αθηναία, της όποιας ή όμιλία περιλαμβάνει και ούσιαν και χρησιμότητα το 'Απικόν άλας, συγχρόνως δέ εμπνευσμένη άμνηστος έλεγκτων ποιημάτων, των όποιων το μέτρο και την προνοπία έχει έκπλησει και ο κυρίαρχος «Μαίτρο» της συγχρόνου 'Ελληνικής ποιήσεως κ. Κ. Παλαμάς. Σπανίως 'Αθηναία ένάντι τέσσερα χωρία, ενώ είνε μία έν των «έντελλεχτούν» συγχρόνων είνε εύλογη, χαριτωμένη, άσταυμένη συνομιλήτρια με πνεύμα και έσοπότητα. Έκφραση της φρονηματίας, γοητευτική έκφραση, πως κρολής πλάττειται υπό κοσμικήν έσσην. Μάλλον άροφία, άσπείρει τον κοινόν κόσμο και άφύσσεται σε μικροφυλικούς κύλους, ή όποια ως κυρία άπτορξιών έχουν το μυστή, ίσως έπειδή ή άνοητος έλεκτη κρία είνε μία των δεινότερων.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Την παρελθούσαν Πέμπτην έσπεύς παρά τω κ. και τη κ. Δ. Καραγιάννη επί τη ευκαιρία του Διεθνούς Συνεδρίου των άντιστροφών των Μοναχίων.

—Αι άδύνατοι άφαντάστον μεγαλοπρεπείας.

—Η έπίστασις άσολήτως καλλιτεχνική.

—Πολύ ενδιαφέρουσα ή έλεκτη αυτή συγκέντρωσις, χωρίς εις την παρουσία των κ. κ. Συνέδρων και πολλών άλλωδων.

—Συγχρόνως έθαυμάσθησαν κοινά σπουδίστα, τα πρώτα χειμωτά φορέματα, άντιστροφισμένα την τελευταία μόδα. Και καπλά έθαυμάσθησαν, μεταξύ των όποιων τα πλέον θαυμασθέντα ήταν της Προεδρείας της 'Αγγλίας κ. Ράμφρεϊ σέ φόρμα τεχνική και χαριτωμένη. Της δος 'Αγγλίας Μακρόν από καστόρι λευκό και της δος Δένις Μιζυλακοπούλου, κόκκινο.

—Παρευρέθησαν ο Προδικοπυργός κ. 'Ελ. Βενιζέλος, ο 'Υπουργός των Έξωτερικών και ή κ. Α. Μιχαλακοπούλου με μαύρα και πράσινα, ο 'Υπουργός των Οικονομικών και ή κ. Μαρή, ο 'Υπουργός της Παιδείας κ. Παπανδρέου, ο 'Υπουργός των Έσωτερικών κ. Λιδωρξός, ο 'Υπουργός της Συγκοινωνίας κ. Δίγκας, ο 'Υπουργός των Ναυτικών και ή κ. Π. 'Αργυροπούλου, ο 'Υπουργός της 'Υγιεινής και ή δος Παπα, ο 'Υπουργός των Στρατιωτικών κ. Κατεχάκης, ο άμνηστος της Συγκοινωνίας και ή κ. Λαδά.

—Εκ του Διπλωματικού Σώματος ο Προσβευτής της 'Αγγλίας και ή κ. Ράμφρεϊ, ο Προσβευτής της Γερμανίας και ή κ. Άνζιλος, ο Προσβευτής της Πολωνίας και ή κ. Ρουφρενίτε, ο Προσβευτής της Τσεχίας και ή κ. 'Ενίς, ο Προσβευτής της Βουλγαρίας και ή κ. Καρσίνια, ο Προσβευτής της Ρωσίας και ή κ. Ποτέμκιν.

—Επίσης ο Προσβευτής της 'Ιταλίας, Τσεχοσλοβακίας, Αυστρίας, Ρουμανίας, Αιγύπτου, 'Ολλανδίας και Αυστρίας.

—Ο 'Αρχηγός του Στρατιωτικού Όικου και ή κ. Ταροσνίη, ο Γενικός Διεθυντής του 'Υπουργείου των Έξωτερικών και ή κ. Μακρόν, ο κ. και ή κ. Σακελλαροπούλου, ο κ. και ή κ. Βικέλα, ο κ. και ή κ. Γ. Μελά.

—Ο κ. κ. Τηρξός, Πατωλέξης, Γρίβας και Σπύριος.

—Ο κ. Α. Μπενάκης, Μπαλάνος, Δ. Λορέδοξ, κ. 'Ανδρεάδης, κ. Σινδίας, ο κ. και ή κ. 'Αλεξανδρόν.

—Οι Έκτετραμμένοι Γαλλίας, Βελγίου, Ούγγαρίας, Ρουμανίας, Έλβετίας και 'Αμερικής και ο Προξένος της Αυστρίας και ή κ. Βάλλας, ο Κόμης και ή Κόμισσα Ντί Κοσσότο, ο Γραμματέας της Γαλλικής Προεδρείας Ντέ 'Αυάν, ο Γραμματέας της Τσεχοσλοβακίας Προεδρείας και ή κ. Βίσεκ, κλπ.

—Παύλινος εύμορφία της Προεδρείας της 'Αγγλίας κ. Νεϊκωφ.

—Την παρελθούσαν Πέμπτην άνογεματινή δεξίωσις εις το Λαύφον προς τιμήν των κ.κ. Συνέδρων. Παρέστη και το Διπλωματικό Σώμα.

—Ο δίδωμος των άδύνατων άριστοτεχνικής καλλιτεχνικής.

—Μία από τις πλέον εύχρηστες χορευτικές δεξιότητες της έστο. Της όποιας ή δούσα παρά τω 'Αρχηγώ 'Αγγλίας 'Αποστολής και κ. Κόλμαν.

—Η οδοδείκτινα έκτάκτως κοσμητική και χαριτωμένη.

—Ο δίδωμος του σπουδίου καλλιτέχνητος.

—Τό εύθύστον χόλι και ή

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

τευ κ. ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

ΚΑΡΔΙΕΣ ΓΕΜΑΤΕΣ ΕΡΩΤΑ

Αισθηματικός ρωμάτζο.

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΔΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Έσωτερικό δι' έν έτος άρχ. 150 || Έξωτερικό Δολάρια 6.
Έξάμηνος » 80 || 'Αμερικής » 6.
και δι' όλην την 'Αφρικήν και Βελγικόν Κογκό έτησίαν συνδρομή Σελίνια 30.
Αι έπιστολαί και τα χρηματικά έμβάσματα δέον ν' άπευθύνονται προς τον 'Ιδιοκτήτην του «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ.

Τιμή έκάστου φύλλου άρχ. 3.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:

Έν 'Αμερική Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt. 41) New York city, έν Αιγύπτω - Σουδάν ο κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, και έν Βελγικώ Κογκό ο κ. Γεώργ. 'Αντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo - Belge.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ δι' την κατά πόλιν πώλησιν του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»: NEW YORK NEWS AGENCY, General P. O. Box 497, NEW YORK, CITY, όπου δέον ν' άπευθύνονται οι ένδιαφερόμενοι.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ

Η ΠΡΟΑΙΣΘΗΣΙΣ ΕΝΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Μεταξύ των πολλών θυμάτων του ναυαγίου του 'Τιτανικού, του τραγικού ύπερκεραυνίου που καταποντίστηκε στον 'Ωκεανό πρό εικοσαετίας, συγκαταλέγεται και ο 'Αγγλος συγγραφέας Ουίλιαμ Στήδ.

Τό περιεργό είνε ότι ο έν λόγω συγγραφέας λίγο καιρό προτού εξακριώσει το τραγικό ταξείδι, τό όποιο θα του στοιχίσε τη ζωή, είχε γράψει ένα διήγημα, στο όποιο περιέγραφε, με καταπληκτικές σε πολλά σημεία λεπτομέρειες, τό άπροσδόκητο τέλος του τον περιμενε.

Τό διήγημα αυτό έφερε τίτλο «Μεταξύ του παλαιού και του νέου κόσμου» και ή ύπόθεσις του έξελασφόταν άκριβώς μέσα σ' ένα ύπερκεραυνίο πελορίων διαστάσεων και εξαερετικής πολυτελείας, τό όποιο έθεωρείτο ως θαύμα της ναυπηγικής τέχνης.

Κατόπιν περιέγραφε τό ταξείδι του φανταστικού αυτού πλοίου μέσα από ένα άδιαπέραστο στρώμα διμήλης, ή όποια τους έκρυβε τη θέα της θάλασσας και του ούρανού. 'Έξαφνα, μέσ' από την διμήλη προβάλλε ένα τεράστιο παγόβουνο, έπακολουθούσε σύγκρουσις και τό πλοίο καταποντιζότανε στα κύματα.

Η περίπτωση αυτή του Στήδ, ο όποιος προσοιδήθηκε με τέτοια άκριβεια τό έδος του θανάτου του και έν μέρος τό άναπαράστησε έν των προτέρων, προξένισσε καταπληκτική έντύπωση στους συγχρόνους του και ίδιος σε δρους είχαν διαβάσει τό σχετικό διήγημά του.

όμοιες βεράντες έθροισμέναι για χορευτικό τεραίν.

—Παρευρέθησαν Προσβευτής 'Αγγλίας κ. Ράμφρεϊ, κ. και κ. Ζάννα, Ναύαρχος και ή κ. Γ. Πανά φέρουσα ιδεώδες φορέμα από λευκό σατέν-φωσφορά σε γραμμή άριστοτεχνική. 'Αρχηγός 'Εταιρείας και ή κ. Λούη με μαύρη δαντέλλα, κ. και κ. Χοιζαροπούλου, ή κ. Ν. Μακκά με τουαλέττα έμβρομη έμπορμέ.

—Έκτάκτως διακοσμητική έμφάνισις ή κ. Παπανικολάου με μουσέλινα μπλε-κόφι.

—Άλλος όμοιος τίτλος Ξανθής ή κ. Κασιώτη με μαύρη δαντέλλα.

—Κοιμησάτη ήτο ή κ. Λούη 'Αλεξανδρή με ρομανσίσ τουαλέττα από δαντέλλα ταγκό.

—Από τις φωαιότερες αι δεξ Ρουσσέν ή μία με μπλε τουαλέττα και ή άλλη με ταφτά χιτρίνο και βέσπα μπλε, ή δος Βαλοσάη με ρο.

—Έκτάκτως όμοια ή δος 'Αννή Νοταρά με ρο, τουαίη τουαλέττα και ή δος Λόρα Φαράση με μπλε.

Πολύ σις ή δος Κόνη με δαντέλλα παρκετέ ρο.

H MONTAIN

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Η εικόνα του σημερινού έξοφυλλού μας είνε έργο του ζωγράφου Ντάφφρεντ με τον τίτλο «Στην Έσσην».

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολύτως έκτακτο τιμή και διάφορα είδη, παιγνίσ έξωδης και πάσης γλώσσας, καθώς και δολιχικές διδωθήκες. Γράψατε: «Μπουκέτο», Δέκα 7, 'Αθήνας.

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ Κ' ΑΓΙΑΤΡΕΥΤΗ ΠΛΗΓΗ

Η ΠΡΟΙΚΟΘΗΡΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ 18^{ΟΝ} ΑΙΩΝΑ

Τι γινόταν στην Αθήνα κατά τον 18ον αιώνα. Οι Αθηναίοι πατέρες λαβαίνουν τα μέτρα τους. Παρακίνα στον Πατριάρχη. Η επίσημος πατριαρχική απάντηση. Πώς ξεπενταρχίζονταν οι πεθεροί. Πρώτες, δευτέρες και τρίτες τάξεις! Όπου ο Πατριάρχης Σαμουήλ αφιερώνει τις... προίκες. Οι άργυροχρυσασμένοι δούλοι και η γυναίκες τους, κλ.

Ο τρομερό κακό που έχει λάβει διαστάσεις επιδημίας στην εποχή μας, η προικοθηρία, χρονολογείται από πολύ παλιές εποχές. Στόν τόπο μας μάλιστα κατά τον 18ον αιώνα το κακό είχε παραγίνει τόσο, ώστε οι προπατόρες μας, ιδίως οι άμεσως ενδιαφερόμενοι, οι γονείς των κοριτσιών, για να το αναχαιτίσουν φρόντισαν να λάβουν τα μέτρα τους.

Επειδή δηλαδή οι υποψήφιοι γαμπροί του καιρού εκείνου είχαν αποθρασυνθεί και προβάλλαν άπιστευτες αξιώσεις επί της προίκας της νύμφης, γι' αυτό οι Αθηναίοι που είχαν κόρες άνηψαν και, κατόπιν μακράς συζητήσεως, συνέταξαν ένα μεγάλο υπόμνημα, στο οποίο εξέθεσαν την άφορητη κατάσταση που είχε δημιουργηθεί με την προικοθηρία και το υπέβαλαν στον Οικουμενικό Πατριάρχη Νεόφυτο, με τη θερμή παράκληση να φροντίσει για την περιστολή του κακού.

Ευτυχώς ο Πατριάρχης εισάκουσε τη δίκαιη αίτησή τους και τους απάντησε τον επόμενο χρόνο με ένα επίσημο πατριαρχικό γράμμα, σταλμένο προς το Μητροπολίτη Αθηνών Ζαχαρία. Το έγγραφο αυτό, σπουδαιότατο από ιστορικής απόψεως, απευθύνεται προς τους «χρησίμους άρχοντας και γέροντας και πρεσβύτες και λοιπούς άπαξάπαντας τους εύλογημένους χριστιανούς της επαρχίας» και, μετά τη συνηθισμένη μακροσκελή εισαγωγή, μπαίνει στο κύριο θέμα ως εξής :

«...Οι των Αθηνών χριστιανοί εκ των υπερβολικών προικών έφθασαν εις κοινήν δυστυχίαν και δυσπραγίαν, διότι επεκράτησε να δίδωσιν εις τας υπαγόμενους θυγατέρας των όχι μόνον χρήματα μετρητά, αλλά να προικοδοτώσι και με πράγματα και κτήματα, δηλ. ελαιόδενδρα, άμπέλια, χωράφια, μάλαμα, μαργαριτάρια και φορεύματα ρουχικά όχι μικράς τιμής, και έπειτα ένεκα κακώς έννοουμένης φιλοτιμίας το κακόν όλοεν αύξάνει και ούτως οι πενθεροί αναγκασμένοι να δίδωσιν όλην την περιουσίαν εις τας θυγατέρας των, αφήνουν τούς υιούς των άπορηόντας και άμβρογόντας...».

Και καταλήγει το πατριαρχικό έγγραφο, δοίοντας την προίκα που έπρεπε να δίνει κάθε πατέρας στην κόρη του ανάλογως της περιουσίας του. Χωρίς μάλιστα τις προίκες σε τρεις κατηγορίες, σε πρώτες, δεύτερες και τρίτες τάξεις. Στην πρώτη, π. χ. περιόπτοι ή προίκα δεν έπρεπε να υπερβαίνει τα 1050 γρόσια, ποσόν στο οποίο συμπεριλαμβάνονταν σαν τα κτήματα, τα χαλκώματα, ό ρουχιόμοδ και τα στολίδια της γυναίκας. Αν όμως αυτά δεν έφταναν τα παραπάνω γρόσια, το υπόλοιπον ποσόν μπορούσε να συμπληρωθή με μετρητά.

Στο τέλος το πατριαρχικό έγγραφο συνιστούσε την αυστηρή τήρησή της κοινοποιηθείσης αποφάσεως και απέλυσε με φροβούρους άναθεματισμούς οι άφορισμούς κάθε παραβάτη. Με την ευκαιρία αυτή κυκλοφόρησε τότε κι ένα ποίημα, άθλιο στη διατύπωση, αλλά χαρακτηριστικό για το περιεχόμενό του. Επικραρούσαν «Προτροπή προς τούς νέους ένεκα γάμων» και άρχιζε έτσι :

Φίλοι μου ήλικιώται,
να κερδίζω να παντρευ-
(θήτε !

Ελληνίς Αρχόντισσα επί Τουρκοκρατίας.
(Εικόν ξένου περιηγητού)

Πλειό δεν έχετε αίτιας
νάστε τόσον τρομασμένον.

Με τη λέξη «Τράχημα» ο ποιητής έννοουσε όχι τη γυναική νόσο, αλλά την προίκα και δη τα προκαταβαλλόμενα μετρητά. Η λέξις παράγεται από το λατινικό rēma τραχιά που σημαίνει σπινωτό, τραβώ και σημαίνει τα πράγματα που έπαιρνε μαζί της η νύμφη. Φαίνεται όμως ότι δεν συνετέλεσε καθόλου στην περιστολή του κακού ούτε το πατριαρχικό έγγραφο ούτε, πολύ περισσότερο, ό έργο του άνονημου ποιητή. Δεν πέρασε πολλές καιρός και ο διάδοχός του Νεοφύτου Πατριάρχης Σαμουήλ άρχισε να επιτίθεται κι αυτός κατά της προικοθηρίας, την οποία ύπερασπιζαν τότε οι Φαναριώτες και οι κληρικοί. Ο Σαμουήλ όμως έμεινε άκαμπτος και, κατά τη μαρτυρία συγχρόνου του ιστορικού, «έν έτει σωτηρίω 1767 ήμεσιν με άφορισμούς βαρύνοντας τα τράχηματα».

Ο σθεναρός αυτός άρχηγός της εκκλησίας δεν περιορίστηκε στους άφορισμούς, αλλά κατακυριεύονσε και με όμιλεις τούς προκοθηρές. Σε μία απ' αυτή άποκαλεί τούς συζύγους που έπαρναν καλή προίκα, «άργυροχρυσασμένους δούλους» και προσθέτει για τούς συζύγους των τά εξής χαρακτηριστικά :

«Κυρία εις τα πράγματα, κυρία εις τα χρήματα, μέσα κι έξω ακουόνται ή προσταγές της. Άς κοπιάει ό ταλαίπωρος άνδρας της, άς ταλαίπωρεται, άς ξενητεύεται, άς θαλασσομαχεί, άς φανεί και άς μη προφθάνει, άς τρέχει όλημέρα και τό έρδον ήπύ ένα σπολλάτη !».

Επίσης ο Σαμουήλ, εκτός των άλλων προέβη και στη σύνταξη όρων και κανόνων σχετικών με τις προικοδοσίες, μέσα στους όποιους άναφέρει ρητώς ότι ο πατέρας δεν ύποχρεούται, εκτός του ρουχικού της κόρης του να προσφέρει και χρήματα και καταδικάζει τούς προκοθηρές με την εξής φοβερή παράγραφο : «Ο επί χρήμασι κερών μνηστευόμενος και χρήματα εξαιτών, όποιος άν ειη τάξιως, έπι κατάρατος έστω».

Επίσης διασώζεται μέχρι τινός στη Μητρόπολη της Αθήνας ένα έγγραφο ύπογραφόμενο από το Μητροπολίτη της πόλεως αυτής και δύο επισκόπους της περιφέρειας, το οποίο άναφερόταν άσπαστως στο ζήτημα των προικών. Έκει μέσα ύπάρχει και μία χαρακτηριστική διάνοις σχετική με το ντύσιμο των γυναικών, ή όποιες άποκαλούνταν «γυνίνα», επειδή δεν φορούσαν πελά καλάντζα στο πρόσωπο. Και προσθέτει το παλαιό έγγραφο έν είδει επεξηγήσεως :

«Διαχριστον και άπαύσιον είνε χωρίς τινος επανωφορίου σπανό να περπατούν οι γυναίκες επί της λεωφόρου, εις καιρόν όποι άν άνιμον και άποτρόπαιον και τίμιον άνδρες να περπατούν επί στεφώφω χωρίς μινίσια, πόσω μάλλον οι γυναίκες...».

Φανταστήτε όμως πως θα χαρακτηρίζε τις σημερινές γυναίκες ο μακαρίτης Μητροπολίτης, άν ζούσε στην εποχή μας !

Παρόμοιες περιστάσεις ενόψει έγιναν και άργότερα, αλλά χωρίς να φέρουν το άποτέλεσμα που επεδίωκαν. Αιτία της άποτυχίας ήσαν ή άσυμφωνία των γονιών που, ενώ δυσανασχετούσαν για τις ύπερβολικές απαιτήσεις των γαμπρών, δανειζόντουσαν στην ενάγκη, προκειμένου ν άποκαταστήσουν μια άρα άρχιτερα τις θυγατέρες των.

Μολαταύτα ο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Αγαθάγγελος έβδωσε στα 1827 ένα συνοδικό κανόνά, δια του όποιον ύπαγόρευε στους γαμπρούς να παίρνουν χρήματα μετρητά από τούς γονείς της νύμφης είτε πριν, είτε μετά τόν γάμο.

Ο άγώνας των δυστυχισμένων πατέρων δεν περιορίστηκε μόνο στις Αθήνας, αλλά επεξετάθη και στις επαρχίες της Ελλάδος, όπου οι γονείς τραβούσαν τα ίδια και χειρότερα απ' την Αθήνα.

Έσκηώθη απ' τη μέση
τράχημα τό όργισμένον...

ΤΟ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΥΝ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Η ΛΕΣΧΗ ΤΩΝ... ΧΩΡΙΣΜΕΝΩΝ

Στην Αμερική κατά την Προτοχορονία, εκτός των άλλων εορτών, υπάρχει και μια πολύ πρωτότυπη. Την εορτή αυτή την διοργανώνουν οι άποδοί κρατούνται στις φυλακές του Λιντλόν Στρίτ της Νέας Υόρκης, γιατί... δεν θέλουν να πληρώσουν τα έξοδα διατροφής των ατόμων συζύγων των.

Στην Αμερική, ως γνωστόν, ό σύζυγος που καταδικάστηκε μετά από μήτρη να προσφέρει όρισμένο ποσόν, είτε έφ' άπαξ, είτε ύπό την μορφήν επόδοματος στη γυναίκα του και άρνείται να τό καταβάλει, καταδικάζεται σε φυλάκιση. Έννοείται ότι μεταξύ των καταδικασμένων άλλων δεν πληρώνουν γιατί δεν έχουν και άλλο, πλούσιο αυτό, γιατί δεν θέλουν.

Πάντως, επειδή κλείνονται στην ίδια φυλακή όλοι όσοι έχουν εις όψιν τον παρόμοιο κατηγορησί, ίδρυσαν εκεί μέσα τη «Λέσχη των...» και προσπαθούν να περάσουν όσο μπορούν εύθυμότερα τις μέρες της φυλακισιώς τους.

Κατά τις εορτές λοιπόν των Χριστουγέννων και της Προτοχορονίας τή μέλη της Λέσχης που βρίσκονται σε πλήρη άπορία, συγκαλούν γενική συνέλευση.

Κατά τη διάρκεια της συνεδριάσεως λαβαίνουν το λόγο διάφορα μέλη τα όποια εκφωνούν φυσικά σφοδρούς φιλικούς κατά του άπορημένου θεμού του γάμου και καταφέρονται δραματικά κατά της συζύγους ένώσεως, κηρύσσόμενοι ύπέρ του διαζυγίου.

Κατόπιν άρχίζει καθένας με τη σειρά του να διηγείται την ιστορία του και τα ατία που τον ώδήγησαν στη φυλακή, εξιστορώντας άπορη διασκεδαστικά ανέκδοτα της περιόδου συζύγους ζωής του.

Εκτός στο μενού του Προτοχορονιάτικου γεύματος των επικρατεί ή ίδια εύθυμη διάθεση. Ίσως π. χ., πώς ήταν συνταγμένο το περυσινό μενού :

Εννοεί... άνεξαρτησίας.
Γαλακτώδη ψιφή, σάλτσα... χωρισμό.

Ποτάτες... άντιφεμινιστικές.
Διάφορα φρούτα... άντισυνδυγικά.

Ποτήρια... άντιπεθερική.
Καρέες... έλευθερίας.

Να γίνει διασκεδάζουν τόσο καλά τα μέλη της Λέσχης των Διατροφένων κατά την Προτοχορονία, ώτε πολλοί... άποφασίζουν των φυλακών ζήν κατά χρόνο κατά τις γιορτές να ξαναμείνουν μέσα για να γιορτάσουν μαζί με τούς... έν διαζυγίω συναδέλφους τους.

Τελευταία μάλιστα τα μέλη της «Λέσχης των Διατροφένων» άποφασίζουν να ίδρύσουν μια εταιρεία αλληλοβοήθειας έν περιπτώσει άποτυχίας... άποτυχίατων.

Αλλά έχει ή Αμερικανική πρόοδος !...

Τα των γαμπρών. Στα Γιάννενα μάλιστα παρατηρήθη μεγαλειότερη άπορη σχετικά και έγιναν επανειλημμένες άποσιτες προς διακανόνισιν των προικών.

Στα 1776, άποφασίστηκε από τούς εκεί προεστούς ή προίκα της πρώτης τάξεως να μην ύπερβαίνει τα 180.000 άσπρα σε μετρητά και τα 80.000 άσπρα σε άκόβουθας δηλ. πανικά, άγγεια, χρυσαστικά, κλπ., ρούχα κ.λπ.. Έννοείται ότι αυτό ήταν τό μεγαλειότερο όριο προίκας και ύπήρχαν έφτά άλλες διαβαθμίσεις από κάτω.

Τέσσης άποφασίστηκε «τά χαρίσματα και τα δώρα να λείφουν παντελώς και από τα δύο μέρη, όμοίως και τα «σταλσίματα» της άποφας και της Τυρινής και της Λαμπαράς, ήγουν όρνιθες, ψάρια, άρνά κ.λπ.. Όσο για την άμοιβή των προξενιτών, όρίστηκε να παίρνουν πέντε τοίς εκατόν επί του ποσού της προίκας, «άπό τό άποτό τό μέν τρίτον να τό λαμβάνη ό προξενιτής ή οι προξενιτάι, τό δέ λοιπόν να δίδονται εις τούς συγγενείς του γαμπρού».

Τό τό ντύσιμο τέλος των γυναικών καθορίστηκαν μέσα στο ίδιο έγγραφο, χρονολογούμενο από τον 18ον αιώνα, τά εξής : «Αί γυναίκες να μην έχουν την άδειαν να φορούν εις τα σοκάκια ή την έκκλησίαν άλλο κανένα από τα συνηθισμένα τζοβαίρικά, είμή μόνον τα κεραι και τα σκουλαρίκια και αυτά χωρίς φλογιρά, έξόν από τις κεραι διά μίαν και μόνη φλογί, όταν μετά τόν γάμον τας εύβάλουν πρός τούς φλογί εις την έκκλησίαν, μετά τούτα να άκολληθούν και αυτές ώσαν ή άλλες».

Η ΠΟΙΗΣΙΣ ΤΩΝ ΓΕΙΤΟΝΩΝ ΜΑΣ

ΣΕΡΒΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ

Άγαπόντοισαν από μικρά παιδιά, ό νέος κι ή κοπέλλα. Τώρα μεγάλωσαν κι ήταν καρός να παντρευτούν.

Η μάνα όμως δεν ήθελε να παντρεύη τη θυγατέρα της κι ούτ' ό πατέρας ήθελε να δώσει γυναίκα στο γιό του. Κι ό νεός είχε μία μέρα στην πανόρη άγάπη του :

— Πές μου, άγάπη μου, λευκό μου περιστέρι... Πές μου, σ' άρέσει να πάρω έγώ άλλη γυναίκα ; Άφού δεν σ' άρέσει, έλα μαζί μου, έλα να πάμε στο έρημο δάσος. Έλα να πάμε στο έρημο δάσος του Τιλίλε, όπου δεν πετάει ποτέ πουλί, όπου δεν λαλούν ποτέ πουλάκια και τριτζίκια. Έκει έγώ θα γίνομ πλατάνος και σ' ό θά γίνης κοντά μου έλατο λυγερό. Με τον καιρό θά ρθουν οι ξυλοκόποι με τα τεκούρια. Θα ρίξουν κάτω τον πράσινο πλατάνο και μαζί με τον πλατάνο θά ρίξουν και τό έλατο τό λυγερό. Θα μάς προιονίσουν σε λευκά σανίδα και θά κάνουνε μ' αυτά κρεβάτια. Ύστερα, άγαπημένη μου, θά μάς βάλουν κοντά τον ένα στον άλλο, κι έτσι θάμαστε πάντα άντάμα, άγαπημένη μου, δυο νυφιάτικα κρεβάτια, έγώ κι έσύ, έσύ κι έγώ...

Ο ΑΙΣΤΗΣ

Τόν κάλεσε μπροστά του ό Τσάρος τό ληστή και τού είπε να τού φανερώσει τούς συντρόφους του.

Μεγάλε Τσάρε, άποκρίθηκε τό παλληκάρι, έλπίδα της φυλής μας, θά σου πω όλη την άλήθεια. Τέσσερες ήσαν οι συννοχοί μου στις ληστείες που έκανα. Ό πρώτος ήταν ή νύχτα ή σκοτεινή, ό άλλος τ' άσταλένιο μου μαχαίρι, ό τρίτος τό φτεροπόδαρο άλογό μου κι ό τελευταίος τό γυνιστό μου τούφο. Τ' άσταλένια μου βέλη μου έφργαν και περπατούσα. Τί άποφασίζει τώρα ό μεγάλος μας Τσάρος, ή έλπίδα της φυλής μας ;

— Καλός είσαι στην τέχνη σου και ξέρεις να δίνης ώραιές απαντήσεις, παλληκάρι μου, άποκρίθηκε ό Τσάρος. Γι' αυτό κι έγώ θέλω να σου χαρίσω ένα όωρο : ένα σπίτι στη μέση της πλατείας, ένα ψηλό σπίτι με μία σανίδα από πάνω κι ένα χαλκά στη μέση... Την κρεμάλα !...

ΣΥΠΗΝΑ, ΑΦΕΝΤΗ ΜΟΥ...

Άηδόνι μου, κελαιδάς και δεν ξεμέρωσε άκόμα. Πάρε τό λάλιμά σου, χρυσό μου άηδόνι, πάρε να μη μου τόν ξυπνήσης.

Έγώ τόν κοίμησα μονάχη μου, έγώ ή ίδια θέλω και να τόν ξυπνήσω.

Σάν ανατείλει ό ήλιος, θά κατέβω τρέχοντας στον κήπο για να πάρω ένα κλωνί βασιλικό. Κι' άμέσως θά γυρίσω κοντά του και θ' άγγιξω μ' αυτό άνάλα τ' όρατο πρόσωπό του.

— Σύννα, άφέντη μου, θά τού πω, ξύπνα, καλέ μου άφέντη... Και θά ξυπνήσω...

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Ό στρατιώτης κοιμόταν στη σκηνή του κι ή νύχτα ήπικε να τού πη :

— Ήρθα να σε σκεπάσω. Θα γίνω ό μπράς της κόρης που αγαπάς...

Κι' ό στρατιώτης απάντησε :

— Τώρα έχω τη σημαία μου !

Σε λίγο πικρε ό άνεμος και τού είπε :

— Ήρθα να σου δώσω θάνατος. Βίμα ό άνοστεναγμός της μάνας σου...

Πήγαγε, άποκρίθηκε ό στρατιώτης. Τώρα μου άκοι τ' άνα από της μάνας.

Μπικρε τ' άνεμο και τού είπε :

— Είμαι ή πλάση των όνείρων.

Κι' ό στρατιώτης άποκρίθηκε :

— Δεν σε θέλω. Έγώ θά κοιμηθώ τώρα με τό θάνατο !...

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Άνάνι από τόν τάφο του πολεμιστή στέκονται δυο πουλάκια και μιλούν :

— Μην κελαιδάς, λέει τό ένα στ' άλλο. Οι πεθαμένοι άγαπών τη ζωή.

Μιλούν άπάνω στον τάφο του πολεμιστή δυο κοπέλλες :

Μην κάβει τα λουλούδια, λέει ή μία στην άλλη. Σκοπός πεθαμένων δεν άπομένουν παρ' αυτά...

Δυο έρωτευμένοι πήγαν και μιλούσαν άπάνω στον τάφο του πολεμιστή :

— Μη με φίλας, λέει ή κοινή σ' εκείνον. Θα μάς τ' άποφας οι πεθαμένοι που μονάχα τό φίλ το θάνατος γνωρίζουν.

Η ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΕΝΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΒΟΥ ΛΕ ΡΟΥΞ

Η "ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΠΕΜΠΤΕΣ", ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΜΑΛΛΑΡΜΕ

Ο Έδγαρ Πόε

κάθε Έπικανος τον ένοχλούσε. Αντιθέτως, έκτιμιζε πολύ τις έγχασιες των φίλων και δεν έχανε ποτέ ευκαιρία να μιλήσει γι' αυτούς μ' ένθουσιασμό. Με το βαθύ κριτικό πνεύμα που ανέκαυτε και τις έλάχιστες άρετές τους και τις διεκρίνυτε σ' όλο τον κόσμο. Κανείς ποτέ δεν τον είχε άκουσει να μιλήσει ποτέ άσχημα για ένα βιβλίο ή για έναν άνθρωπο. Τόση ήταν η έπιβολή του, όποτε κι οι πιο παρόχολοι κριτικοί δεν τολμούσαν μπροστά του να μιλήσουν δυσμενώς για ένα συγγραφέα, από φόβο μήπως άκούσουν καμιά άπ' τις άποστοματικές αυτές κριτικές, που μόνο ο Μωλλάριε ήξερε να λέει και η όποιες δεν επεδυνάμυναν καμιά άπολύτως άπάντηση.

Ο Μωλλάριε, εκτός των άλλων, λάτρυνε τ' ανέκδοτα και ήταν ό καλύτερον παντός άλλου πληροφορημένος άνθρωπος της εποχής του για τον χαρακτήρα και την ιδιωτική ζωή των συγγραφέων. Ήταν εγγενής σε άκάνταστο βαθμό και στους μετωτέρους άκόμα λογίους μιλούσε σάν να ήταν ίσοι μ' αυτόν, τον μεγαλύτερο άσφαλώς ποιητή της εποχής του.

Ένα βράδυ, άφου ό Μωλλάριε μάς έγοιτένεσε έπί μι άλόκληρη ώρα, μιλάοντας για το έργο του Μπαρμπαί ντ' Ορεβιλιύ, μάς ζήτησε στο τέλος την άδεια να μάς διηγήθι κι ένα ανέκδοτο του περιφήμου συγγραφέως των «Διαβολικών».

— Ένα βράδυ άρχισε να μάς λέει: «Ο Μπαρμπαί πλανιόταν άσκατα σε μι λεωφόρο, όταν έξαφνα ξαφνιάστηκε, βλέποντας συγγενή του κάποιον και άστυφύλιον, οι όποιοι ένάσταζαν γύρω σά να ζητούσαν ν' άνασταύσουν κάποιον... Συγγρόνος μι νέα γυναίκα, λαχανιασμένη, η όποία έτρεπε δόλοληρη άπ' το φόβο της, τον πλησίασε και, πιάνοντάς τον άπ' το χέρι, του έλεγε βεβαιωτικά: «Κύριε, σόστε με!... Σας βεβαιώνω!... Οι άστυφύλιες με καταδιώκουν και θέλουν να με συλλάβουν!...»

Τότε, χωρίς να πη λέξει, ό ποιήτης αυτός των γραμμάτων της εποχής του πρόσφερε το χέρι του στη χυδαία αυτή γυναίκα του δρόμου, η όποία ούτε πάλι νέα ήταν, ούτε πάλι άρμια κι' η όποία είχε το μαρμαμένο πρόσωπό της άγρίως βωμμένο. Μά ό Μπαρμπαί έλάχιστα άνηγνούσε για το τί θά έλεγε ό κόσμος, βλέποντάς τον μαζί της.

Σάν έφτασαν στους άστυφύλιους, πούν έκείνοι προστάζουν να του άπεινθούν το λόγο, ό δική τους συγγραφέας τους έλεγε έπαθλητικά:

«Πηγαίνετε, σας παρακαλώ... Έλνε ή κυρία μου...»

Οι άστυφύλιες άπεχώρησαν άμέσως, χωρετώντας, και σε λίγο ό Μπαρμπαί, άφίνοντας την άγνωστη γυναίκα του δρόμου σ' ένα ήσυχο πεζοδρόμιο, της έλεγε με άπρόσβητη εγγένεια:

«Καθώς βλέπετε, κυρία, σας έφερα στο... σπιτί σας! Καληνύχτα σας...»

Μιά άλλη φορά —έξοκαυθήσε ό Μωλλάριε— ό Μπαρμπαί ντ' Ορεβιλιύ καθόταν μαζί με τον έπίσης διάσημο συγγραφέα Βυλιέ ντ' Λ' Άντάν σ' ένα ήσυχο κωφείο των περιχώρων του Όρεβου κι' έπαιαν άνέντι, παραδομένοι κι' οι δυό

Ο Βυλιέ ντ' Λ' Άντάν (Γελοιογραφία της εποχής)

Η εύγένεια κι' η καλωσύνη ενός μεγάλου ποιητού. Μιά άπρόσδεκτη συνάντηση του Μπαρμπαί ντ' Ορεβιλιύ. Η γυναίκα του δρόμου και τ' όπιτι της. Μπαρμπαί ντ' Ορεβιλιύ και Βυλιέ ντ' Λ' Άντάν. Ο μικροσκοπικός ρεπόρτερ που ήθελε να τους πάρη συνέντευξη. Τ' ό... μολύδι του. Η καυστική ειρωνία ενός μεγάλου συγγραφέως. Ο Βυλιέ ντ' Λ' Άντάν και ό άπεσταλμένος του Ρέσχλιντ. Πώς πέθανε ό Έδγαρ Πόε. Ένα έγκλημα των Άμερικανών κομματαρχών, κτλ.

B'.

Δημοσιεύουμε σήμερα μι άκόμα σελίδα άπ' τις «Φιλολογικές Άναμνήσεις» του Γούσταβου Λε Ρούξ για τις περίφημες συγκεντρώσεις συγγραφέων και ποιητών στο σπιτί του μεγάλου ποιητού Στεφάνου Μωλλάριε.

Ο Στέφανος Μωλλάριε, στις φιλολογικές συγκεντρώσεις του σπιτιού του, δεν μιλούσε καθόλου για τα ποιήματά του, ούτε και του άρεσε να μιλούν οι άλλοι γι' αυτά. Ήταν τόσο μετρίοφρον, όποτε

στις σκέψεις τους και μιλάοντας έλάχιστα.

Έξαφνα, ένας νεαρός ρεπόρτερ, πόρα πολύ κοντός στο άντημα, νάνος σχεδόν, έκανε την είσοδό του στο κωφείο. Πήγαμε να ζητήση άπ' τους δυό διασημούς συγγραφείς μι συνέντευξη γι' ένα ποιο ζήτημα που ήταν τότε της ημέρας.

Ο Βυλιέ, άκούγοντας την αίτησή του, περιορίστηκε να κινήσει άδηντικα το κεφάλι του, μι ό Μπαρμπαί μάζερε βλασφύς τ' όφθια του και άπάντησε άπότομα:

—Μικρό μου, έ γώ δεν δίνω ποτέ μι συνέντευξη!

Ο ρεπόρτερ τά έκανε άμέσως κι' έσπευσε να φύγη σάν κινήμένος λαγός. Μά μεσ' στη φύγιά του έξαφσε ένάντι στο τραπέζι των δυό συγγραφέων το μολύδι που: Ο Μπαρμπαί το είχε και τ' στιγμή που ό μικροσκοπικός ρεπόρτερ έφτανε στην πόρτα, τ' όφθαλμοί του έπεσαν στο μολύδι.

—Έ, μικρό!... Έ, μικρό!... Έξαφσε τ'... μπιστοβίτι σου!

Μά ό ρεπόρτερ άκόμα φέγγει... Όταν ό Μωλλάριε διηγήθηκε το ανέκδοτο αυτό, κάπως άπ' τους φίλους του διηγήθηκε ένα όρατο ανέκδοτο του Βυλιέ ντ' Λ' Άντάν.

Έκείνη την εποχή έπικρατούσε μεγάλος έρεθισμός στη Γαλλία ένάντιον των Έβραίων. Κάποιος λοιπόν πλάπλιντος Έβραίος τρεπεζίτης και συγκεκριμένος ό Ροισχλιντ, ξέροντας τις μεγάλες άκονομικές δυσχέρειες του συγγραφέως των «Συλλογών Διαγμάτων», του έστειλε έναν άπ' τους γραμματείς του και του έφωτισε να γράψι ένα βιβλιαράκι, στο όποιο να υπερασπίζετα τους Έβραίους, προσφέροντάς του εις αντάλλαγμα ένα τερόστιο χρηματικό ποσό. Μά ό Βυλιέ ντ' Λ' Άντάν, ό όποιος είχε βαθεία χριστιανική αίσθημα, άφου άκουσε ός το τέλος τον άπεσταλμένο του Ροισχλιντ μ' οσοδωτήρια κι' εγγένεια, έμεινε κατόπιν σιωπηλός.

Τότε αυτός, παίρνοντας τ' ό σιωπή του ός συγγράμμενο, έφωτισε:

—Τι λέτε;... Πενήντα χιλιάδες φράγκα έινε άρκά!

Μου προσφέρτετε πόρα πολλά για να ποιήσω τον χάρη μου στους Έβραίους, άπάντησε με οσοδωτήρια ό Βυλιέ. Ο Ιούδας τον πώλησε σ' αυτούς μόνον για τριάντα δηνάρια...

Κι' όδήγησε μ' εγγένεια ός την πόρτα του κατόπιν άπεσταλμένου του τραπεζίτη, ό όποιος έλεγε κατόπιν:

—Δεν μπορώ να καταλάβω άκόμα πώς έπαύθη στην εποχή μας άνθρωποι τόσο έλλογοι πρακτικοί!...

Κατόπιν ή σύζητης, όπως άλλωστε γινώσκουμε, ήθελε στη ζωή του Έδγαρ Πόε, γι' την όποία ό Μωλλάριε είχε άσφαλώς τις περισσότερες πληροφορίες άπ' όλους τους συγγραφείς του.

Μάς έλεγε λοιπόν, ότι ό Έδγαρ Πόε δεν είχε πεθάνει, όπως γενικάς και κακώς πιστεύεται, έπειτα από μι κρίσι έντελλομίου πρηνότα. Το τέλος του υπήρξε άκόμα πιο τραγικό. Στις 6 Οκτωβρίου 1849, ό Έδγαρ Πόε, ό όποιος ήγινε στη Νέα Υόρκη, όπου θά έκανε μι σειρά διαλέξεων, στάθηκε στη Βαλτιμόρη, λαγαριάζοντας να πάη άπ' κει στη Φιλαδέλφεια.

Ο ποιητής, άφου άρχισε τις βολύτες του σε άσφαλώς μέρος, πήγε σε μι ταβέρνα, όπου ήξερε πως θά συναντήσει μερικούς φίλους του, γιατί είχε κατοικήσει άλλοτε πάλι στη Βαλτιμόρη. Στην ταβέρνα ήμει βέβαια περισσότεροι άπ' ό,τι έπρεπε, μι ό υπερβολικό αυτό ποσό που δεν θά είχε θανάσιμες συνέπειες, αν, γι' τ' δυστυχία του, δεν τύχανε να έινε ή άλλη μέρα Κυριακή και μάλιστα ημέρα έξιολόγην.

Έκείνη την εποχή, οι κομματάρχοι χρηματοδοτούσαν ένα πολύ περίεργο πρός για να ό γράβουν ψηφοφόρους ύπέρ των υποψηφίων τους. Έκωναν το Σαββατόβραδυ ένα γύρο στις πιο θερμές της πόλεως και προσέφεραν στους καλεσμένους γι' ό γυρό γι, φιαγμένα με μεγάλους δόσεις. Σε λίγο οι πελενταίοι μεθυμένοι και χτυπημένοι από το όπιο, κυλιόντουσαν κάτω από τα τραπέζια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

...όλο βόσκωμαι έγώ τώρα.

Αν ένα πράγμα μπορέι να γλυκάνη τ' όπλη μου, λατρευτή μου, τότε έινε ή πεποιθήσις που έχω, ότι υποφέρεις κι' έσύ όσο κι' έγώ... Μι με κατηγορήσεις για κακό, που θέλω να υποφέρης όσο βόσκωμαι κακός μου... Αυτό έινε μι άκόμα άπόδειξις της αγάπης μου...

Χαίρε, αγαπημένη μου, και να είσαι βεβαία ότι σ' αγαπώ κι' ότι τίς άγάπης πάντοτε...

Άπάντησις της κυρίας ντ' Ολόν στην παραπάνω επιστολή.

Παρηγορήσου, αγαπημένη μου...

Αν πραγματικά ό πόνος μου για το χωρισμό μας σ' άνασταυρώσει, τότε θα υποφέρω περισσότερο άπ' ό,τι άσφαλώς θά είχα...

Ο πόνος μου έινε μεγάλος, όσο κι' ή αγάπη μου...

Αν ήμικάλεις καθόλου γι' αυτό και θέλεις να βεβαιωθείς, έλα κι' με μαζί. Μά έλα πάλι χωρίς για να μείνουμε άρκετη ώρα μαζί και να μι μωρόσω να σε ίκανοποιήσω στο διάστημα αυτό για τον πόνο που σ' έκανε να αισθάνεσαι ή άπουσία μου...

Αντί, αγαπημένη μου...

Μην άνηγνεις καθόλου για την αγάπη μου...

Ενε έξ ίσου μεγάλη, όσο κι' ή δική σου...

Ο ίππότης ντ' Μερε προς την Κα ντ' Μ.

Σας βεβαιώνω, κυρία, πως πλήττω τρυφερά άπ' τη στιγμή που φέγγετε... Δεν θά μπορέσετε μάλιστα ποτέ να φαντασθήτε πόσο ή άπουσία σας με κάνει να υποφέρω. Κάθε ώρα και κάθε στιγμή άκόμα μου φανταίται άπελειώση καμιά άπ' σας, μακριά από την αγάπη σας που άποτελεί τ' ό μόνιμη πηγή ζωής για μένα σ' αυτόν τον κόσμο.

Τα λόγια μου δεν μπορούν να σας πούν πως μεγάλη έινε ή λατρεία μου για σας και πως ή καρδιά μου πονάει άπ' τ' ό στιγμή που καταλάω ν' άπαιρώσω το λατρευτό μου πρόσωπό σας, τ' αγαπημένα μου μάτια σας κι' ό μόνιμο βόσκωμαι τόσο μακριά σας...

Βουλή ψηλά και θάλασσες πλατείες μάς χωρίζουν... Όμως τίποτε δεν θά έμποδίστη τ' ό σκέψη μου να πετάη πάντοτε σε σας, γεμάτη λατρεία κι' άφοσίωση...

Η ύψη μου παρηγοριά, τώρα που βρίσκεσαι μακριά μου, έινε ή σκέψη τ' ό νύχτα στο παράθυρό μου και να κοιτάζω τ' άστέρια, βλέποντας δι' την ίδια στιγμή τα κιντάζετε και σεις κι' ότι έκει ήμει συναντάμε τα βλέμματά μας.

Η καρδιά μου για σας έινε τόσο μεγάλη, όσο φτωχά κι' άσημια έινε τα λόγια, με τα όποια σας την εξαφάζω... Μονάχα την καρδιά μου θά μπορούσε να μιλήσει, μονάχα αυτή θά μπορούσε να πείσει, έσύ και περνοώντας τ' ό νύχτα τους. Τ' όλη μέρα το πρωί, οι κομματάρχοι μας έφταναν άπότομα και, άσπλασκαμένους, άκούσαν από το δηλητήριο, χωρίς να έχουν άκριση συνείδηση περι τίνος έπαινος, τους έσεργαν ως τα έσλογοις πηγάδια με τ' συνοδεία κομμωμένων μωρό, όπου τους έβαζαν να ψηφίσουν ύπέρ των υποψηφίων τους.

Ο Έδγαρ Πόε έπεσε θύμα των άλλων αυτών κομματαρχών. Έπεσε την άδυναμία να δεχθί τα γι' ό γι' με το όπιο που του προσέφεραν κι' ό οργανισμός του, ό όποιος είχε καταβληθεί ήδη από τ' όλη δυστυχία, δεν μπόρεσε ν' άντάρη στο δηλητήριο.

Όταν οι κομματάρχοι τον έδαν έτοιμοθάνατο, τον πήραν άπ' την ταβέρνα και, για να μη βρούν το μετέλ τους, τον άπόθεσαν σε μι σκεπνή γωνιά του δρόμου.

Σε λίγο μερικοί άστυφύλιες πέρασαν από κει, τον βρήκαν κι' άφου τον έφωξαν και δεν άνεκάλιναν ένάντι του ούτε χρημάτα, ούτε χρυσά, τον μετέφεραν σ' ένα νοσοκομείο. Έκει πέθανε το ίδιο βράδυ, χωρίς έντομεταξύ ν' άναστήσει τις αισθήσεις του.

σας έκφραση το πάθος που πλημμυρίζει τον έαυτό μου όλόκληρο. Χαίρε, αγαπημένη μου, χαίρε, δέσποινα των θλιμμένων όνειρων μου και μι με λησμονεί...

Ο Άλφρέδος Μυσσέ προς τ' Γεωργία Σάνδη.

Αγαπητή μου Γεωργία, έχω κάτι ήλιθο κι' άσπιο να σου πω. Σου το γράφω βλακωδώς, ενώ έπρεπε να σου το πω άπ' όφθε, την ώρα που γυρίζω άπ' τον περίπατό μας...

Μά φοβήθηκα μήπως γελάσεις μαζί μου και μήπως με βγάλεις έξω, νομίζοντας πως σου λέω ψέματα. Άκου λοιπόν: Είμαι έρωτευμένος μαζί σου... Ναι, σας έρωτεύθηκα από την πρώτη στιγμή που ήθα στο σπίτι σου. Δεν σου είπα όμως τίποτε, γιατί νόμιζα πως ή έλακωνής φίλια που έννοιόθα ως τότε για σένα θά με θεόρευε από το πάθος μου... Μά που κάκου... Η γοητευτικές στιγμές που πέρασα ως τώρα μαζί σου έξάσκησαν μι άλλοιωτη έπίδραση ένάντι μου και τώρα τις πληρώνω πολύ άσχετά, με τον έρωτα που με βασανίζει...

Άσφαλώς, τώρα που θά διαβάσης την επιστολή μου αυτή, θά πης: «Ένας άκόμα έρωτευμένος που μ' ένοχλεί!...»

Μά, πες μου, αν μ' έκτιμάς όσο μου έλεγες χθές, τί πρέπει να κάνω για να μη σ' ένοχλώ... Προς Θεού όμως, μι μ' άπομαρύνετε από κοντά σας, μι με διώξετε... Έμπαστεύομαι τον έαυτό μου σε σας... Γεωργία, θά τρελλάω αν μου στερήσετε την έντυχία να σας βλέπω και το λίγο διάστημα που θά μείνεται άκόμα στο Παρίσι, πριν άπ' την άναχώρησή σου για την Ιταλία...

Υποφέρο... υποφέρω τρομερά και μου λείπει ή δύναμη να σας γράφω περισσότερα.

Η Γεωργία Σάνδη προς τον Άλφρέδο Μυσσέ. (Μετά ένα χρόνο)

Αγαπημένη μου, θεέ μου, θεέ της ζωής μου...

Συγχώρεσέ με, άγγελέ μου, χυλιολατρευμένη μου, δυστυχισμένη μου. Υποφέρω τόσο κι' έγώ ή ίδια, όποτε δεν ξέρω με ποιόν να τ' άβάλω... Παραπονιέμαι στο Θεό και τον βεβαιώνω να κάνει κανένα θαύμα για να επανορθώσει το κακό που έγινε... Μά αυτός, ό,τι μόνο δεν κάνει το θαύμα του, άλλα και μάς έχει εγκαταλείψει έντελώς...

Τι θ' άπογινώκει; Θά έπρεπε τουλάχιστον ό ένας άπ' τους δυό μας να έχη τ' ό δύναμη να έπαθλη στην έσπ' του και να ξεριζώσει τον έρωτά του άπ' την καρδιά του...

Φτάνουν πιά τόσες δυστυχίες, τόσοι λογοί, τόσοι σπαρταγήμοι...

Τι μπορέσει να ελπίσουμε άκόμα από έναν έρωτα, ό όποιος κινείται να μάς σπρώξει, άφου μάς βασάνισε πρώτα και τους δυό σάν το χειρότερο τύρανο;

Έγώ, το καταλαβαίνω και πως αν έξακολουθήσει άκόμα ή κατάσταση αυτή, θά πεθάνω...

Τι πρέπει να γίνη; Να έννοήσουμε πάλι; Να χωριστούμε; Όχι κι' έγώ δεν ξέρω...

Σκέψου, αν μπορέεις έσύ, τί πρέπει να γίνη κι' άπάντησέ μου... Έγώ είμαι άρκετη να κάνω και την παραμικρή λογική σκέψη...

Ο Λουδοβίκος —Ναπολέον σε μι άγνωστη.

Κυρία, πέρασαν οχτώ μ' έρες από όποτε του σας γνώρισαν... Η εμψυχή σας ήταν για μένα ένα ευτυχισμένο όνειρο, μονάχα όνειρο...

Γιατί ή έπίσημη σας ήταν τόσο σύντομη, όποτε με μεγάλη δυσκολία μπόρεσα να συγκαταστήσω μπροστά σας την παραμικρή που μου άρεσάλε...

Μά, μόλις άνακαμψα τ' ό γαλήνη μου και θέλησα ν' άπολύσω την έντυχία που για σας βλέπω, ήχατε κούρας έξαγνιστεί για να μι ξαναφανερωθήτε ίσως ποτέ... Μά ή λίγος αυτής απίστευτης έπαισης για να σας αγαπήσω γι' αυτό...

Η αγάπη μου αυτή θά σ' όδισι μαζί με τ' όλη μου... Δεν ξέρω πού να σας βρω και πού να σας άναστήσω... Έλπίζω όμως στο Θεό κι' είμαι βέβαιος ότι θά με λυπηθί και θά με συνόραση στην άόγνοσή μου...

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΟΙ Μ. ΑΝΔΡΕΣ ΚΙ' Η ΒΑΛΑΝΙΔΙΣ

Όταν νόστησαν κάποτε το Θεμιστοκλή τ' ό ιδέα είχε για τους μεγάλους άνδρες, έλεγε:

—Οι μεγάλοι άνδρες μοιάζουν με τις βαλάνιδες. Όταν βρέξουν, οι διαβάτες τρέχουν και ζητούν καταφύγιο κάτω άπ' τα φυλλώματά τους. Όταν όμως κάνει καλό καιρό, κόβουν τα κλάδα τους και τις καταστρέφουν!

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΡΟΒΕΡΤΟΣ, 30 ετών. ΜΑΡΙΑ, 25 ετών.

(Βράδυ, σ' ένα κήπο. Ο Ροβέρτος και η Μαρία περπατούν κάτω από τα δέντρα και συνομιλούν.)

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Μαρία... Σ' αγαπώ...

ΜΑΡΙΑ.— Κι' εγώ σ' αγαπώ, Ροβέρτε...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Εγώ σ' αγαπώ από την πρώτη στιγμή που σε είδα...

ΜΑΡΙΑ.— Εγώ όμως δε σ' αγαπήσα από την πρώτη στιγμή που σε είδα. Ή αλήθεια δέβαια εινε ότι μου φάνηκες εξ' αρχής πολύ συμπαθητικός, αλλά δεν εννοούσα απίστευτα έρωτα για σένα.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Ναί, δε μ' έρωτεύθηκες κεραυνόβολα, όπως εγώ έσένα. Ώστόσο η μεγάλη μου αγάπη, η έλπιση άφοβός μου σ' έσένα, νίκησαν τέλος την αδιαφορία σου και σ' έκαναν να μ' αγαπήσεις κι' εσύ.

ΜΑΡΙΑ.— Ναί, εινε αλήθεια. Δε μπόρεσα πια ν' αντισταθώ στη μεγάλη σου αγάπη...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Είμαι τόσο ευτυχισμένος γιατί κατάρθωσα να σε κάνω να μ' αγαπήσεις.

ΜΑΡΙΑ.— Και θα μ' αγαπάς πάντα, όρατε μου κατακτητή;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Αιώνιως...

ΜΑΡΙΑ.— Λες ότι είσαι ευτυχισμένος. Και όμως... Γιατί είσαι κάποτε μελαγχολικός;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Έγω;

ΜΑΡΙΑ.— Εσύ, ναί... Πολλές φορές, όταν με κοιτάξεις στα μάτια, βλέπω να περνάει μια σκιά θλίψεως μέσα στα δικά σου... Έτσι, σαν μια σκιά που έρχεται από τα βάθη των περασμένων... Μου φαίνεται μάλιστα τότε πως ζητάς να ιδής μέσα στα μάτια μου κάποια άλλα μυστία.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ, (ταραγμένος).— Μαρία...

ΜΑΡΙΑ.— Ναί... Επίσης, μερικές φορές, ενώ με φιλείς με πάθος στα χείλη, αποτραβιέσαι ξ' ξαφνικά, μακριά μου, σαν να θυμάσαι εκείνη τη στιγμή ένα άλλο στόμα, ένα άλλο φιλί...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Μαρία... Όχι, αυτά εινε ιδέες σου...

ΜΑΡΙΑ.— Όχι, δεν εινε ιδέες μου. Ποτέ δεν απάταται μια γυναίκα που αγαπά.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Δεν αγαπώ παρά εσένα...

ΜΑΡΙΑ.— Δεν αγαπούσεθς όμως πάντοτε έμένα.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Δεν έχω αγαπήσει παρά μόνο τα μάτια σου, τα χείλη σου.

ΜΑΡΙΑ.— Ροβέρτε... Πώς λεγότανε η γυναίκα που αγαπήσε πριν από μένα; Μου φαίνεται ότι κάποτε ανέβαινε ένα όνομα στα χείλη σου, που δεν τολμάς να το προφέρεις...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Γλυκειά μου Μαρία... Τι σ' ενδιαφέρουν τα περασμένα; Από τη στιγμή που σ' είδα, δεν υπήρχε πια για μένα άλλη γυναίκα στον κόσμο, εκτός από σένα.

ΜΑΡΙΑ.— Και πριν από μένα, ποιά ήταν η γυναίκα που υπήρχε μόνο για σένα στον κόσμο;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Θεέ μου... Πόσο επιμένεις... Έλα, πάμε να ιδούμε το φεγγάρι που θ' ανατείλει σε λίγο... Κιτάξτε, ο ούρανός έχει κάτω άρχισε ν' ασπρύνεται.

ΜΑΡΙΑ.— Δε μ' ενδιαφέρει το φεγγάρι... Πές μου, Ροβέρτε, γιατί άνοιχες την πρώτη σου αγάπη, γιατί αγαπήσεθς έμένα;...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Έτσι τα μάτια και τα χείλη μιας άλλης γυναίκας θα σε κάνουν να ξεχάσεις τα μάτια και τα χείλη τα δικά μου;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Δεν αγαπήσα παρά τα χείλη σου και τα μάτια σου...

ΜΑΡΙΑ.— Ροβέρτε, σ' εξορκίζω, πές μου την αλήθεια, πές μου γιατί, ενώ δεν έχεις ξεχάσει την πρώτη σου αγάπη, θέλησεθς να κατακτήσεις έμένα; Ναί, μη μου πεις ότι δεν εινε αλήθεια αυτό.

Νοιώθω ότι έχω γερά σ' έμένα με την καρδιά γεμάτη από την ανάμνηση μιας άλλης γυναίκας.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Δε θέλω να πω πως αγαπάς έμένα την ίδια... Φύγε...

ΜΑΡΙΑ.— Ροβέρτε, σ' εξορκίζω, πές μου την αλήθεια, πές μου γιατί, ενώ δεν έχεις ξεχάσει την πρώτη σου αγάπη, θέλησεθς να κατακτήσεις έμένα; Ναί, μη μου πεις ότι δεν εινε αλήθεια αυτό.

Νοιώθω ότι έχω γερά σ' έμένα με την καρδιά γεμάτη από την ανάμνηση μιας άλλης γυναίκας.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Δε θέλω να πω πως αγαπάς έμένα την ίδια... Φύγε...

ΜΑΡΙΑ.— Ροβέρτε, σ' εξορκίζω, πές μου την αλήθεια, πές μου γιατί, ενώ δεν έχεις ξεχάσει την πρώτη σου αγάπη, θέλησεθς να κατακτήσεις έμένα; Ναί, μη μου πεις ότι δεν εινε αλήθεια αυτό.

Νοιώθω ότι έχω γερά σ' έμένα με την καρδιά γεμάτη από την ανάμνηση μιας άλλης γυναίκας.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Δε θέλω να πω πως αγαπάς έμένα την ίδια... Φύγε...

ΜΑΡΙΑ.— Ροβέρτε, σ' εξορκίζω, πές μου την αλήθεια, πές μου γιατί, ενώ δεν έχεις ξεχάσει την πρώτη σου αγάπη, θέλησεθς να κατακτήσεις έμένα; Ναί, μη μου πεις ότι δεν εινε αλήθεια αυτό.

Νοιώθω ότι έχω γερά σ' έμένα με την καρδιά γεμάτη από την ανάμνηση μιας άλλης γυναίκας.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Δε θέλω να πω πως αγαπάς έμένα την ίδια... Φύγε...

ΜΑΡΙΑ.— Ροβέρτε, σ' εξορκίζω, πές μου την αλήθεια, πές μου γιατί, ενώ δεν έχεις ξεχάσει την πρώτη σου αγάπη, θέλησεθς να κατακτήσεις έμένα; Ναί, μη μου πεις ότι δεν εινε αλήθεια αυτό.

Νοιώθω ότι έχω γερά σ' έμένα με την καρδιά γεμάτη από την ανάμνηση μιας άλλης γυναίκας.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Δε θέλω να πω πως αγαπάς έμένα την ίδια... Φύγε...

ΜΑΡΙΑ.— Ροβέρτε, σ' εξορκίζω, πές μου την αλήθεια, πές μου γιατί, ενώ δεν έχεις ξεχάσει την πρώτη σου αγάπη, θέλησεθς να κατακτήσεις έμένα; Ναί, μη μου πεις ότι δεν εινε αλήθεια αυτό.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ JULIETTE FURET

Η ΑΛΛΗ

ΜΑΡΙΑ.— Καλά το μάντεψα, καλά το έννοιωσα. Δεν αγαπώ έμένα... Αγαπάς μίαν άλλη σαν κι' έμένα... Στις άρχες δεν το καταλάβαινα, αλλά έπειτα έννοιωσα ότι έχω σε σ' έμένα, ζητώτας μίαν άλλη...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Γιατί πονείς, Μαρία; Σε λατρεύω, αφού είσαι η ζωντανή εικόνα της αγαπημένης μου.

ΜΑΡΙΑ.— Ή εικόνα;... Είμαι ή εικόνα της γυναίκας που αγαπάς... Δεν είμαι λοιπόν ή γυναίκα που αγαπάς... Ω, πώς παρενόηθηκα, πώς πλανήθηκα... Φαντάστηκα στις άρχες ότι αγαπάς έμένα, έμένα την ίδια...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Εινε το ίδιο, σαν να μην έχω αγαπήσει παρά κι' μόνο γυναίκα στον κόσμο... Είμαι αναμάλακτα μ' εκείνη.

ΜΑΡΙΑ.— Πώς;... Ελντα...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Έλντα...

ΜΑΡΙΑ.— Έλντα... Αυτό το όνομα λοιπόν ανέβαινε στα χείλη σου και δεν τολμάς να το προφέρεις; Τις στιγμές που εγώ περπατώ ν' ακούσω από τα χείλη σου το δικό μου όνομα, εσύ λές μέσα σου: «Έλντα».

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Μαρία...

ΜΑΡΙΑ.— Σιωπή, σιωπή... Για σένα δεν είμαι παρά ή Έλντα... Μά δεν θέλω να είμαι αυτή ή γυναίκα... Όχι... Θέλω να είμαι εγώ, ν' αγαπάς έμένα την ίδια, κι' όχι εκείνη σ' έμένα...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Μαρία, δεν μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα...

ΜΑΡΙΑ.—...Γιατί είμαι ή εικόνα της Έλντας.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Αυτό δεν εινε άρετό;

ΜΑΡΙΑ.— Όχι για μένα, όχι για μένα. Εγώ αγαπώ για πρώτη φορά, και αγαπώ έμένα τον ίδιο, κι' όχι την εικόνα ενός άλλου. Θα ήθελα λοιπόν να μ' αγαπάς κι' εσύ, όχι γιατί μοιάζω της Έλντας, αλλά γιατί είμαι εγώ...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Μαρία, χωρίς εσένα δε θα μπορούσα πια να ζήσω...

ΜΑΡΙΑ.— Ή αγάπη σου σ' έμένα εινε μιά αυταπάτη...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Μου φαίνεται ότι δεν αγαπούσα πάντα, παρά μόνο εσένα.

ΜΑΡΙΑ.— Εινε τόσο τελεία λοιπόν ή απάτη σου; Κι' όμως, γιατί τόσες φορές μελαγχολείς ενώ βλέπεις τα μάτια μου, γιατί έξω από το στόμα σου βγαίνει το δικό μου χρώμα; Πές μου... Θέλω να ξέρω... Πές μου...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— (με πόνο).— Γιατί όσο κι' αν της μοιάσεις, δεν είσαι εκείνη... Γιατί, όσο κι' αν τα μάτια σου έχουν το χρώμα και το σχήμα των δικών της ματιών, δεν έχουν όμως το βλέμμα τους... Γιατί, όσο κι' αν τα χείλη σου πνέθουν με τα χείλη της, τα φιλιά σου δεν έχουν το δικό της φιλί...

ΜΑΡΙΑ.— Θέε μου... Βλέπεις λοιπόν ότι δεν αγαπάς σ' έμένα παρά μόνο ότι της μοιάζει; Αχ, πόσο υποφέρω τώρα, γιατί σου έδωσα την αγάπη μου! Πόσο ήλπιού ή γυναίκα εκείνη, που σου κι' αν λές πως μου μοιάζει, εινε όμως πάντα ή άλλη, ή αντίθετός μου...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Κι' όμως, Μαρία...

ΜΑΡΙΑ.— Σιωπή, σιωπή... Δε θέλω πια να λές τίποτα μου. Δε θέλω πια να λές πως μ' αγαπάς. Δε μπορώ πια να σε βλέπω. Με ξεγέλασεθς, λέγοντάς μου πως αγαπάς έμένα την ίδια...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Μαρία... Σε ικετεύω...

ΜΑΡΙΑ.— Φύγε... Δεν θέλω να είμαι μια εικόνα, ένα είδωλο χωρίς ψυχή για σένα. Φύγε... Όσο θα κοιτάζεις έμένα, τόσο περισσότερο θα θυμάσαι εκείνη... Φύγε, γιατί αν δεν φύγεις τώρα έ μένος, θα κατασπαράξω με τα ίδια μου τα νύχια το πρόσωπό μου αυτό, που το μισώ γιατί μοιάζει με το πρόσωπο εκείνης.

(Ο Ροβέρτος φεύγει.)

ΜΑΡΙΑ, (μόνη).— Θεέ μου... Γιατί να δελήσω να μάθω την αλήθεια; Τι θα γίνω τώρα εγώ, που τον έχω αγαπήσει τόσο πολύ;

ΜΑΡΙΑ.— Και θα μ' αγαπάς πάντα, όρατε μου κατακτητή;...

ΜΑΡΙΑ, (συντετριμμένη).—

γυ' αυτό... Γυ' αυτό μ' αγαπάς!

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Μόλις σε είδα μου φάνηκε ότι είδα έξω από την ίδια μπροστά μου... Μά φάνηκε ότι είδα τα μάτια της, τα χείλη της, τα μαλλιά της...

ΜΑΡΙΑ.— Πού εινε, τώρα, αυτή ή γυναίκα;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Πού εινε... Ω... Δεν ξέρω... Την αγαπούσα πολύ κι' αυτή με προσέλα...

Μ' έγκατελεψε ένα δράκο, κρυφά, σαν κλέφτρα, να ν' αγγίξω στο έξωτερο μάτι με τον καλύτερο φίλο μου, τον άριστο αγαπημένο... Θεέ μου, πόσο τη λάτρευα εγώ, και πόσο κακό μου έκανε ή κείνη!...

ΜΑΡΙΑ.— Καλά το μάντεψα, καλά το έννοιωσα. Δεν αγαπώ έμένα... Αγαπάς μίαν άλλη σαν κι' έμένα... Στις άρχες δεν το καταλάβαινα, αλλά έπειτα έννοιωσα ότι έχω σε σ' έμένα, ζητώτας μίαν άλλη...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Γιατί πονείς, Μαρία; Σε λατρεύω, αφού είσαι η ζωντανή εικόνα της αγαπημένης μου.

ΜΑΡΙΑ.— Ή εικόνα;... Είμαι ή εικόνα της γυναίκας που αγαπάς... Δεν είμαι λοιπόν ή γυναίκα που αγαπάς... Ω, πώς παρενόηθηκα, πώς πλανήθηκα... Φαντάστηκα στις άρχες ότι αγαπάς έμένα, έμένα την ίδια...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Εινε το ίδιο, σαν να μην έχω αγαπήσει παρά κι' μόνο γυναίκα στον κόσμο... Είμαι αναμάλακτα μ' εκείνη.

ΜΑΡΙΑ.— Πώς;... Ελντα...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Έλντα...

ΜΑΡΙΑ.— Έλντα... Αυτό το όνομα λοιπόν ανέβαινε στα χείλη σου και δεν τολμάς να το προφέρεις; Τις στιγμές που εγώ περπατώ ν' ακούσω από τα χείλη σου το δικό μου όνομα, εσύ λές μέσα σου: «Έλντα».

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Μαρία...

ΜΑΡΙΑ.— Σιωπή, σιωπή... Για σένα δεν είμαι παρά ή Έλντα... Μά δεν θέλω να είμαι αυτή ή γυναίκα... Όχι... Θέλω να είμαι εγώ, ν' αγαπάς έμένα την ίδια, κι' όχι εκείνη σ' έμένα...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Μαρία, δεν μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα...

ΜΑΡΙΑ.—...Γιατί είμαι ή εικόνα της Έλντας.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Αυτό δεν εινε άρετό;

ΜΑΡΙΑ.— Όχι για μένα, όχι για μένα. Εγώ αγαπώ για πρώτη φορά, και αγαπώ έμένα τον ίδιο, κι' όχι την εικόνα ενός άλλου. Θα ήθελα λοιπόν να μ' αγαπάς κι' εσύ, όχι γιατί μοιάζω της Έλντας, αλλά γιατί είμαι εγώ...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Μαρία, χωρίς εσένα δε θα μπορούσα πια να ζήσω...

ΜΑΡΙΑ.— Ή αγάπη σου σ' έμένα εινε μιά αυταπάτη...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Μου φαίνεται ότι δεν αγαπούσα πάντα, παρά μόνο εσένα.

ΜΑΡΙΑ.— Εινε τόσο τελεία λοιπόν ή απάτη σου; Κι' όμως, γιατί τόσες φορές μελαγχολείς ενώ βλέπεις τα μάτια μου, γιατί έξω από το στόμα σου βγαίνει το δικό μου χρώμα; Πές μου... Θέλω να ξέρω... Πές μου...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— (με πόνο).— Γιατί όσο κι' αν της μοιάσεις, δεν είσαι εκείνη... Γιατί, όσο κι' αν τα μάτια σου έχουν το χρώμα και το σχήμα των δικών της ματιών, δεν έχουν όμως το βλέμμα τους... Γιατί, όσο κι' αν τα χείλη σου πνέθουν με τα χείλη της, τα φιλιά σου δεν έχουν το δικό της φιλί...

ΜΑΡΙΑ.— Θέε μου... Βλέπεις λοιπόν ότι δεν αγαπάς σ' έμένα παρά μόνο ότι της μοιάζει; Αχ, πόσο υποφέρω τώρα, γιατί σου έδωσα την αγάπη μου! Πόσο ήλπιού ή γυναίκα εκείνη, που σου κι' αν λές πως μου μοιάζει, εινε όμως πάντα ή άλλη, ή αντίθετός μου...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Κι' όμως, Μαρία...

ΜΑΡΙΑ.— Σιωπή, σιωπή... Δε θέλω πια να λές τίποτα μου. Δε θέλω πια να λές πως μ' αγαπάς. Δε μπορώ πια να σε βλέπω. Με ξεγέλασεθς, λέγοντάς μου πως αγαπάς έμένα την ίδια...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Μαρία... Σε ικετεύω...

ΜΑΡΙΑ.— Φύγε... Δεν θέλω να είμαι μια εικόνα, ένα είδωλο χωρίς ψυχή για σένα. Φύγε... Όσο θα κοιτάζεις έμένα, τόσο περισσότερο θα θυμάσαι εκείνη... Φύγε, γιατί αν δεν φύγεις τώρα έ μένος, θα κατασπαράξω με τα ίδια μου τα νύχια το πρόσωπό μου αυτό, που το μισώ γιατί μοιάζει με το πρόσωπο εκείνης.

(Ο Ροβέρτος φεύγει.)

ΜΑΡΙΑ, (μόνη).— Θεέ μου... Γιατί να δελήσω να μάθω την αλήθεια; Τι θα γίνω τώρα εγώ, που τον έχω αγαπήσει τόσο πολύ;

ΜΑΡΙΑ.— Και θα μ' αγαπάς πάντα, όρατε μου κατακτητή;...

ΜΑΡΙΑ.— Και θα μ' αγαπάς πάντα, όρατε μου κατακτητή;...

ΜΑΡΙΑ.— Και θα μ' αγαπάς πάντα, όρατε μου κατακτητή;...

ΜΑΡΙΑ.— Και θα μ' αγαπάς πάντα, όρατε μου κατακτητή;...

ΜΑΡΙΑ.— Και θα μ' αγαπάς πάντα, όρατε μου κατακτητή;...

ΜΑΡΙΑ.— Και θα μ' αγαπάς πάντα, όρατε μου κατακτητή;...

ΜΑΡΙΑ.— Και θα μ' αγαπάς πάντα, όρατε μου κατακτητή;...

ΜΑΡΙΑ.— Και θα μ' αγαπάς πάντα, όρατε μου κατακτητή;...

ΜΑΡΙΑ.— Και θα μ' αγαπάς πάντα, όρατε μου κατακτητή;...

ΜΑΡΙΑ.— Και θα μ' αγαπάς πάντα, όρατε μου κατακτητή;...

ΜΑΡΙΑ.— Και θα μ' αγαπάς πάντα, όρατε μου κατακτητή;...

ΜΑΡΙΑ.— Και θα μ' αγαπάς πάντα, όρατε μου κατακτητή;...

ΜΑΡΙΑ.— Και θα μ' αγαπάς πάντα, όρατε μου κατακτητή;...

ΜΑΡΙΑ.— Και θα μ' αγαπάς πάντα, όρατε μου κατακτητή;...

ΜΑΡΙΑ.— Και θα μ' αγαπάς πάντα, όρατε μου κατακτητή;...

ΜΑΡΙΑ.— Και θα μ' αγαπάς πάντα, όρατε μου κατακτητή;...

ΜΑΡΙΑ.— Και θα μ' αγαπάς πάντα, όρατε μου κατακτητή;...

ΜΑΡΙΑ.— Και θα μ' αγαπάς πάντα, όρατε μου κατακτητή;...

ΜΑΡΙΑ.— Και θα μ' αγαπάς πάντα, όρατε μου κατακτητή;...

ΜΑΡΙΑ.— Και θα μ' αγαπάς πάντα, όρατε μου κατακτητή;...

ΜΗΝΑ' ΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΟΛΙΣ άκουσε ή Φλώρα την δραματική ζωή του Λώρη, ξετρελλάθηκε μαζί του περισσότερο. Αδύς ήταν ο ιδανικός αγαπημένος που της ταίριαζε. Αδύς...

αυτός. Κι' αποφάσισε να σχετιστή μαζί του. Την άποφενγε δέβαια από μυσγινισμό, όχι γιατί αγαπούσε άλλη. Αρα θα τον παρέσυρε εύκολα, θα τον έγοήτευε, θα τον έκανε δικόν της...

Έτσι, σιγά-σιγά, ή Φλώρα ξετρελλάθηκε με τον όραίο μουσικό. Άναψε μέσα της, σε διάστημα λίγων ήμερών, ένα αισθημα παράφορο και φλογερό. Ένα από τα πάθη έκεينا που κάνουν τις έλαφρες γυναίκες να φτάνουν μέχως έλαφρής γυναικής να γίνονται εξ' αιτίας τους αιχμές ή άγγελου.

Ο Λώρης ήταν ο τύπος της, όπως νόμιζε. Ήταν ο άνθρωπος ο οποίος ν' αυτή ή καρδιά ή προοριζόμενη να την νοιώσει, ο οποίος, μαζί με τον όραίο, άλληγολατρευόμενοι θα γνώριζαν άλλους θηαυούς και θα κατακτούσαν το στήνα...

Ο Λώρης δεν είχε ιδέα για ήλ' αυτά. Δεν υπονοούσαν τη φωνή που άναγε στην καρδιά της συμπεριέτας. Είχε προσέξει δέβαια τις αλλαγές της ματιές, τις τις απέδιδε στον έλαφρο χαρακτήρα της ή ιδιοτροπία, σ' ερωτικό καλίστο έστο, αλλά ήλ' τα πεισμάτα ήλ' τα ερωτικά που περνούσαν εύκολα.

Όπως κι' αν έχη το πράγμα, σκεφτότανε ο Λώρης, εγώ θα φέρω τη θέα μου. Θα της δείξω τις νέες αυτές πόες δεν έχω λόγια για έρωτες. Και θα μου γυρίσει τις πλάτες κι' αυτή, τί θα πει;

Πρώτες-πρώτες μυστίστηκαν τον καινούριο ερωτικό τύπο της Φλώρας ή κορίστεις κι' ή άλλες θεατρίνες. Είχαν τα καμώματά της, είδαν ποιόν έτρωγε με τα μάτια ή καταλάσαν άμεισος. Έπαυκολούθησαν φυσικά τα σχήμα σχήμα και το κοινοπολιτικό, το πάθος αυτό τον ήλ' έρωτα, σεργιάνων και θηληκτών.

Και οι μόν άνδρες δεν έδωσαν και μεγάλη σημασία σ' αυτό. Συντηρημένες ιστορίες για τις γυναίκες των έρωτων, γιατί να σοσιατούν;

Η γυναίκα όμως ενδιαφέρθηκε περισσότερο. Ο Λώρης ήταν συμπαθίστατος, γοητευτικός. Παροικολονθότο λοιπόν αγνώστως το καθετί, θέβαιε πως ή Φλώρα ή καταπνέσε το «νοστιμίστη» μουσικό μέσα σε λίγες ήμερες. Μά δήγχαν γελασμένες. Είδαν την παρρη ή έλπιση του Λώρη και σάστισαν. Είδαν το πάθος της Φλώρας να μεγαλώνη κι' άναψε έτσι και ή δική τους παρρηία. Πώς θα τελείωνε ή ιστορία αυτή; Θα καταπνέσε ή συμπεριέτα τον όραίο βιοιστή ή θα ρεζιλιωνάσε;

Τα σχήμα έδιναν κι' έπαρναν.

Η θεατρίνες είχαν πια καθημερινή τους κοουβέντα με τον καμώμα της Φλώρας τον ερωτικό, που αντί να σόνη ή την καπνίστη του νέου, έλο κι' άναβε περισσότερο.

Άρχισαν να δάδων στοιχήματα:

— Εγώ λέω ότι τον επιύξη στο τέλος.

— Αυ' δεν θα τον τυλίξη. Ο νέος φαίνεται κρύος.

Και οι έδρες δά καλά, κορίτσια: Σ' αυτές τις δουλειές ήλ' έμα να γίνη, γίνεται με την πρώτη ματιά.

— Ναί, ναί, έτσι εινε, λέγανε ή μόν.

Μαζί θα τον μετρήνη και να μιά το θυμάστε.

— Ναί, ναί, έτσι εινε, λέγανε ή μόν.

Μαζί θα τον μετρήνη και να μιά το θυμάστε.

— Ναί, ναί, έτσι εινε, λέγανε ή μόν.

Μαζί θα τον μετρήνη και να μιά το θυμάστε.

— Ναί, ναί, έτσι εινε, λέγανε ή μόν.

Μαζί θα τον μετρήνη και να μιά το θυμάστε.

— Ναί, ναί, έτσι εινε, λέγανε ή μόν.

Μαζί θα τον μετρήνη και να μιά το θυμάστε.

— Ναί, ναί, έτσι εινε, λέγανε ή μόν.

Μαζί θα τον μετρήνη και να μιά το θυμάστε.

— Ναί, ναί, έτσι εινε, λέγανε ή μόν.

Εἶνε ὥρα καὶ θὰ εἶ-
νε πάντοτε ὥρα, δι-
ὅτι μεταχειρίζεται προϊ-
όντα τῆς Ἀρωματοποι-
ας Λ. Τ. Πιβέρ. Paris.

Πομπεία — Φλοραμ — Ἀζουρέα — Βόλτ —
Βίβιτς — Φενίς Ρεβ-ντ' ὁρ — Ρεϊνίτα — Που-
δρες — Μπριγιαντίνες — Λοσιόν — Ἐσσάνς
Κρέμες — Ρουζ ντὲ λέβο — Κολώνιες.

L.T. RIVER PARIS

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

		Ἐσωτερ.	Ἐξωτερ.
ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ	τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ	Δρχ. 60	Δρχ. 80
ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ	τοῦ ΜΠΑΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ	30	40
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ	τοῦ ΕΔΓΑΡ ΠΟΕ ἑκάστος τόμος	15	20
ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ (2 τόμοι)			
ΠΑΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ	τοῦ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ	20	30
ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ	τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ	20	30
Η ΣΟΝΙΑ	τοῦ ΕΡΡΙΚΟΥ ΓΚΡΕΒΙΑ	15	20
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΣΩΗ	τοῦ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ	15	20
Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ	τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ	15	20
Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ	τοῦ ΜΥΡΣΕ	15	20
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ		15	20
ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ	τοῦ Π. ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ	5	8

* Ἀπαντα τ' ἀνωτέρω ἐκλεκτὰ βιβλία εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»
Ὀδὸς Λέκα 7.